

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 2

Лютый

1952

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК IX. ЛЮТИЙ, 1952 Ч. 2

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.50 річно, на пів року \$1.50. В Канаді \$3.00 річно, на пів року \$1.75. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. IX. FEBRUARY, 1952 VOL. 2

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.50 per year
— \$1.50 for 6 months. Subscription in Canada
\$3.00 per year, half year \$1.75. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

Річна передплата: 1£

Піврічна передплата: 11 шил.
Поодиноке число: 2 шил.

АНГЛІЯ:

Mrs. I. Witoszynsky
30, Keighley Rd.
Bradford, Yors.
England

З М І С Т

Н. Ішук: За друзів своїх... 1	Як варити й пекти 14
О. Теліга: Неповторне свято 2	Ганна Чер'нь: Рябко і сани 15
Великий крок вперед 2	Пиріжки 15
З. Плітас: Із юних стріч 3	Р. Завадович: Мій приятель Круць . . . 16
О. Залізник: Літо в Скандинавії 4	A Challenge 17
Л. Б.: Наш скарб росте 5	You Can Save Somebody's Life 17
Марта С. Б.: Матері пишуть... 6	Book Review 17
О. Кисілевська: З неї щось може бути... . 7	Olga Kachner: Letters To The Editor . . 18
Ганна Чер'нь: У лікарні 7	О. Кисілевська: На порозі нового року . 19
Марія Дворянин 8	З життя наших централей 20
Л. Бура: У четвертому Відділі США . . . 9	Організаторка: Чи є рада на це? 20
Вдячний відгук 10	Вісті Централі 21
Орися: Дещо про гостини 11	Успіх української „бізнесменки“ 21
Др. Н. Катеринюк: Що таке простуда? . . 12	Річні збори США 22
Н. Костецька: Смажене тісто 12	При громадській роботі 24
Українська вишивка: Вишивана сукня . . 13	

Світлина на обгортці: Олена Теліга

За друзів своїх...

У наших писаних історіях при описі різних подій — так мало згадується про ролі жінок в них, немов би жінки в тому участі не брали. Та неписана історія долі української жінки у віках віддзеркалилась у народній словесній творчості, в обрядових піснях та козацьких думках, а опісля в писаній літературі нових часів. Оточені легендою постаті княгинь нашої давнини, як княгиня Ольга чи Ярославна кидають світло на ті притемнені віками й ніким не оспівані ряди українських жінок-дружин, що виружали своїх мужів у далекі небезпечні походи... Дикі татарські наїзди принесли спустошення тихих українських сіл і міст та ще щось більше — муки, неволю і смерть мужам, сиnam, братам тих жінок і їм самим не раз гірку долю бранки на татарських торжищах, де найбільше терпіла її вроджена гордість. Силу почуття української жінки, що хоч призабула рідний край у неволі, проте вивольє з неї своїх братів, блискуче віддзеркалює постать Марусі Богуславки у відомій козацькій думі.

Бурхливі часи козащини приносили на зміну — нові злети в висоти й нові удари. Тільки витривати і зберегти цілість родини — було героїзмом у той час. Українська жінка боронила цього пліч-об-пліч із чоловіком чи братом. Багато згинуло їх у бою з ворогом, залишившись для наступних поколінь незваними воїнами. Тільки на їхніх могилах, розсіяних по скривавленому, рідному чорноземі трава шепоче тихе „реквієм“, а верховіття дерев по гаях і дібровах співає вічну славу незваним героїням... Одне ім'я з тих часів записалось у нашій історії, як символ. Це сотникова Олена Завісна з містечка Буші на Поділлі. Історія облоги Буші, яку в затяжних боях здобув польський жор-

стокий генерал Чарнецький, всім нам відома. Та чи оцінили ми велич тієї жінки, що по втраті чоловіка повела сама оборону міста та немов львиця боронила рідного гнізда? Коли побачила, що ворог вдерся в мури замку — рішилась на останнє: з'йшовши із своїми дітьми у підземелля, зашалила своїми руками порох'вницю, висаджуючи замок у повітря.

Тяжка доля українського народу не дозволяла йому зажити того „тихого раю“, що його вимріяв і оспівав Т. Шевченко. Не зазнала його й українська жінка — мати й дружина. Віками виношувала вона в собі любов до своєї рідної країни, вирощувала в синах своїх міцну волю і змагання до перемоги добра над злом, правди над неправдою.

Любов і віра в перемогу — це ті два необняті духові первні, що насичували ество української жінки, які вона в усіх найневідрадніших умовах плекала у собі і в дітях своїх, не зважаючи на всі перешкоди. І в тому саме її гордість, у тому духовий аристократизм нашої селянки з-над Дніпра чи з-над Дністра, у цьому й її героїзм. Нераз бо вона мусіла особисто посвятитися для цього, щоб не віддати на поталу своїх ідеалів. Наці письменники й поети вслухались у ці прикмети душі української жінки. Так відчула це Марко Вовчок, так відкритою була для сприйняття героїчного в діях української жінки душа у Шевченка, таку героїчну любов жінки до правди оспівала Леся Українка. Незважаючи на ворожі заборони наша правда йшла у світ і знаходила відгук у подвижників західної культури. Коли вийшла у Парижі в 1878 році французькою мовою повість Марка Вовчка „Маруся“ — на сторінках французької преси появились прихильні відгуки на цю книжку, а визначний

поет тих часів Віктор де Лепрад так писав свій донечці, що було надруковане в „Journal des Débats“ (гл. „Україна“, ч. 1): „Люблю цілющі книги, що гартують наші душі. Ось тобі, дорога донечко, найкращий з усіх подарунків „Маруся“, історія дівчинки, що маючи 13 літ, умерла за батьківщину! Читайте, діти, плачте, не ховайте цих сліз, бо за часів тривоги ці сльози часто народжують у предківській землі найстрашнішу зброю. Можна багато зробити й не ганяючи верхи, як та дитина України...“ Яскраві приклади героїзму української жінки ми бачимо і в останніх історичних подіях — обох світових війнах. Як східні, так і західні сестри виявили себе гідними дочками рідної землі. Молоді дівчата — Софія Галечко, Олена Степанів, Гандзя Дмитерко — вступають у ряди УСС, щоб із зброєю в руках вибороти Україні волю. У голоді й холоді, в небезпеці життя вони проходять із армією весь її важкий і тернистий шлях. Неменш героїчні вчинки виявили і наші східні сестри — Віра Бабенко і Маруся Тарасенко. Перша була звязковою повстанської групи, що вислала її по директиви до Гол. Отамана. Вона відбула далеку подорож до Тарнова, де тоді примістився був уряд УНР. Скромна молода дівчина в хустині й кожушку перейшла фронт і повернулась із інструкціями. Маруся Тарасенко, киевлянка, встановила звязок поміж різними повстанськими штабами. Обі вони згинули з рук ЧеКа, що згодом попало на їх слід.

Героїчною смертю в бою згинула в листопаді 1921 одна з повстанчих отаманів Маруся Соколовська, що стягнувши на свій відділ ворожу дивізію, дала змогу відступу закордон відділові полковника Чорного. Таких жінок, що не знали по-

(Докінчення на стор. 6)

Гарячий день — і враз достигне жито
 І доп'яніють обважнілі грона.
 Він ще незнаний, ще непережитий
 Єдиний день — мого життя корона.
 І що це буде — зустріч, чин, екстаза?
 Чи дотик смерти на одну хвилину?
 Душа дозріє, сповниться відразу
 Подвійним смаком — меду і полину.
 А дивне серце — п'яне і завзяте
 Відчує певність, мов нехибну шпаду.
 Мій день єдиний! Неповторне свято!
 Найвищий шпиль — і початок до спаду!

Великий крок вперед

Національну Раду Жінок Америки творять двадцять сім великих жіночих організацій. Сьогодні це могутнє об'єднання, що регулює життя зорганізованого жіноцтва в Америці. Воно являється не тільки централею для обміну досвідом, для кращого налагодження праці. Національна Рада стала виразником думки американського жіноцтва. Вона гуртує жінок-професіоналісток, жінок чинних у суспільній опіці, жінок зацікавлених у політиці чи в обороні своїх станових чи расових інтересів. Вилловлюючи домагання кожної з груп, Національна Рада узгіднює їх або й висуває їх перед суспільством. Тому й Національна Рада висловлюється до всіх суспільних явищ дня і до її голосу прислухаються урядові й чільні громадські чинники.

Щоб назвати лише найбільш помітні організації, що входять у склад Національної Ради — Т-во Жінок із Вищою Освітою, Генеральну Федерацію Жіночих Клубів, Національну Федерацію Жінок-Фахівців, Лігу Мира і Свободи — ось чотири великі гурти, що об'єднують велику більшість американського жіноцтва. Поруч того багато організацій із спеціальними завданнями, як Т-во Опіки над Дитиною, Національна Федерація Музичних Клубів, Національна Федерація Сестрицтв, Національне Жіноче Допомогове Т-во, Християнське Жіноче Т-во Тверезости, Гільда Ручних Робіт Америки ітд. Гуртуються тут також жіночі звання, як

кілька товариств медробітниць, садівничок, жінок-господиць та жінок-фармерок. Окрему групу становлять жінки-американки відмінної раси чи віроповідання — Національна Рада Жидівських Жінок та Національна Асоціація Муринських Жінок.

Як бачимо — в Національну Раду Жінок Америки входять усі відміни американського жіноцтва. До тепер не було в ній національних груп, або як їх тут звуть „етнічних”. Статут Ради допуслав тільки суто американські жіночі угруповання.

Вже кілька літ тривали заходи Союзу Українок Америки за членством у Національній Раді. Посередньо Нац. Рада відіграла певну роль у створенні США, бо пам'ятаємо, що саме з нагоди участі українського жіноцтва в конгресі Міжнародної Жіночої Ради у Вашингтоні (1925), постала думка об'єднати всі українські жіночі товариства. Та всі заходи Союзу Українок розбивались об постанову статуту Нац. Ради та деяку непоінформованість про українські справи. Зріст Союзу Українок Америки, його корисні виступи і зв'язки вкінці перемогли. Нещодавно повідомлено Централю, що прохання Союзу Українок прийнято і він став членом Національної Ради Жінок Америки.

Цей успіх нелегко відразу розважити й оцінити. Участь у великому жіночому парламенті (так називають у світі Національну Раду), зустріч і співпраця з чільними жінками Амери-

ки, висунення своїх потреб і домагань — це вже одне велике досягнення. Не згадуючи про те, що Національна Рада Жінок гуртується в Міжнародну Національну Раду з осідком у Швейцарії. МЖР збирає що три роки делегаток із кожної країни на міжнародні конгреси, до яких прислухається весь світ.

Перед Союзом Українок Америки відкривається тепер нова можливість. Це великий крок уперед в його освідомленому та репрезентаційному завданні. Він вимагатиме тісної співучасті всіх відламків нашого жіноцтва — не тільки активу США, але й тут родженої молоді та новоприбулих жінок. Бо йдеться вже не про дрібну, громадську роботу унутрі громадянства, а про вияв нашого національного обличчя на чільній стійці Америки.

Та водночас цей успіх є доказом, що дрібна, громадська робота творить чуда. Двадцять п'ять літ мозольної праці — отих імпрез, вигравок, сходин, збірок — споїли нас у міцну, зіграну, жертвенну громаду. Ми є вже силою в очах Національної Ради, коли вони змінюють статут своєї організації, щоб могли нас прийняти.

Дарма, що дехто добачає в нашій праці застарілі методи. Та діло, мабуть, не в методах, а в рушійній силі, що притягає всіх членок до своєї організації. А ту рушійну силу, що зветься любов'ю до свого народу, розуміють і вміють у світі оцінити.

Із юних стріч

Проминуло вже більш як двадцять років, як ми востаннє бачились із Оленою Телігою. Та ще живо стоять мені в пам'яті — перша наша зустріч та прожиті з нею спільно юні роки. Багато розмов і вражень уже призабулось під тиском часу. Та все ще дещо цінного збереглося в пам'яті, а надусе оте тепле, дружнє почуття, щоєднало нас по через роки й простір.

Був серпень 1922 року — Подебради на Чехословаччині. Перша величава українська маніфестація в цьому новому українському осередку, серед чужого нам ще тоді чеського населення. Це було „Свято поневбленої України“ з багатьма алегоричними возами, що проїздили вулицями тоді ще невеликого, але славного купецького міста Подебрад. На одному з таких возів, що представляв образ багаті і плодovitої України й де центральною постаттю була Україна — гарна висока молодиця, що спиралась із серпом у руці на великий сніп жита (Галя Мельник), на переді вміщено дві родини: одна представляла українське селянство, а друга — українську інтелігенцію. Мене притягнуло до інтелігентської групи, а юна Леночка була вбрана, як молода селянська дівчина.

Виїхавши від будинку „Сокола“, де наші вози формувались, ми проїхали головними вулицями Подебрад, що були наповнені святково прибраною юрбою. Ми минули славний Подебрадський замок й переїхавши міст через Лабу, по широкій, висадженій липами й каштанами дорозі дістались до просторого парку, т. зв. „Обори“, де відбулося святкування. Там ми щойно могли познайомитись із собою та поділитись враженнями від успіху нашої маніфестації. Від того часу почались наші зустрічі, що довели вкінці до міцної дружби.

Живучи в Подебрадах, ми обі студіювали в Празі й нам приходилось доїздити на виклади. Правда, наші дні не все

збігались разом, бо вона була записана в Пед. Інституті ім. М. Драгоманова, а я студіювала медицину. Та дуже часто ми зустрічались у поїзді, бо їхав нас завжди більший або менший гурт студентів. Леночка звичайно була центром уваги.

Її дзвінкий, веселий сміх, радісні вогники в темних очах та дотепи, що яскравими бризками сипались з її уст, сповняли радістю кожного з нас. Тому згадую ці переїзди особливо вдячно. Вони давали нам завжди багато охоти до скудного празького дня, а ввечері радісне відкриття.

Згодом прийшлося мені зустрічати Лену при спільних студентських виступах чи святах. Її струнка постать була в вічному русі, мов у танку, що його так дуже любила. Гнучка, як молода берізка, вона вміла порушити „всіх і вся“ для наміченого діла. У 1924 р. зимою, коли „В-во Української Молоді“ влаштувало концерт у Студентському Домі в Празі під керівництвом Євгена Вирового, Леночка завзято допомагала організувати цей вечір, який пройшов дуже успішно, як із боку мистецького, так і матеріального. Найбільшою нагородою для Леночки за її віддану працю в користь видавництва (за виручені гроші ми видали тоді збірку віршів Галі Мазуренко, а пізніше твори й інших молодих авторів) було її знайомство з Михайлом Телігою, її майбутнім чоловіком, який на тій вечірці грав на бандурі та співав українські думи.

Скоро вже завважила я в Леночки живе зацікавлення справами літератури. Я прислухувалась часто її дискусіям із молодими поетами й літераторами, коли вона відважно й твердо обороняла свої погляди. Це були — Леонід Мосендз, Микола Загривний, Євген Маланюк, Галя Мазуренко, Наталя Лівницька, Микола Чирський. Та свої вірші вона читала охоче тільки друзям.

А скільки задоволення приносили їй літературні суди, які

Олена і Михайло Теліги в Подебрадах

не раз влаштовувало в Подебрадах. Особливо яскраво пригадую суд над „маленькою господинею великого будинку“ Джека Лондона, коли Лена впродовж кількох тижнів переживала настрої осіб цього сильного з психологічного боку твору, який глибоко вразив її душу.

Я вже згадувала, яка радість і сила життя промінювала з постаті Лени на її оточення. Знаю який благодатний вплив мала Лена на свого приятеля бл. п. Василя Куриленка, якого гнітила лиха легенева хвороба. Так само багато радості додала Лена й Василевій дружині, коли вона в останніх роках свого життя перебувала кілька місяців у Подебрадах. Це — молода українська поетка Срібної Землі Маруся Тимканьч.

Її любили теж і діти, яких вона сама дуже любила й уміла до них підходити. Пригадую такий випадок: одного разу під час нашої подорожі на станції Лиса увійшов до нашого переїзду чоловік із 4-літнім хлопчиком. І вже за 10—15 хвилин Леночка так сприятелювалася з хлопчиком, що коли ми доїхали до Праги, дитина не хотіла розлучатися з нею. І батько цілком поважно пропонував Лені взяти хлопчика за свого, бо він якраз розводився зі своєю жінкою. Та Лена занадто серйозно ставилась до свого молодого подружжя й питання прийняти чужу дитину за власну рішуче відкинула.

Ще зостався мені живо в пам'яті один виступ Леночки вже разом із чоловіком у танковій школі Василя Авраменка в Подєбрадах. Вона танцювала незрівняно народні танки і була, як звичайно, осередком школи. Оцей спільний „козачок“ молоді, стрункої пари був видовищем, що його так легко не можна забути.

Часто розказувала Леночка епізоди з минулого. Вона дуже гостро переживала всі зміни свого власного й зовнішнього життя. Особливо радо говорила про Київ. Її батько, Іван Опанасович Шовгенів почав під час першої світової війни викладати в Київському Політехнічному Інституті. Тому її спомини про цей час вязались із розкішним інститутським парком, де вони жили. Вона любила описувати ті місця й я дивувалася завжди її пам'яті, яка так живо передає кожну подробицю. Згадувала вона також про родину Юрія Клена, з якою вони були заприятелені. Леночка була дружкою на їхньому весіллі й про те нераз із приємністю розказувала.

Скоро пробігли наші студентські роки. У 1928 р. відїхали батьки Лени до Варшави, а в рік потім вмерла на левкемію її мати, надзвичайно мила, культурна й тихої вдачі жінка. Все це сколихнуло душевну рівновагу Лени. Саме тоді чоловік її Михайло закінчив лісовий відділ при УГА та дістав диплом лісового інженера. Тоді вони тепло розпрощались із своїми друзями й перенеслися до Варшави, щоб бути ближче до свого самітнього батька. Як сьогодні пригадую собі їхній відїзд у червні 1930 р. На Вільсоновому двірці стояв гурток друзів, а Лена піддержувала бадьору розмову. Ще кілька хвилин і з вікна вагону виднілась тільки її струнка, вихилена постать.

Я не подумала тоді, що бачу її востаннє... Ще довгі роки тягнулось наше листування, що дало мені стільки цікавих і радісних вражень. Навіть спільно обговорювали деякі літературні теми чи твори. Пригадую собі одну з тем, яку подала мені Лена для роздумування і спільного написання. Вона радила опрацювати типи жінок, що ма-

Олена Залізник

Літо у Скандинавії

(Із споминів про Ольгу Басараб)

У роковини святкування Ольги Басараб подаємо знову уривок із споминів О. Залізник, що навітлюють нові й мало відомі риси її постаті. Ми щиро вдячні авторці за цю погідну й соняшну картину побуту у Скандинавії, що допоможе доповнити біографію цієї небуденної людини.

Бачила я Ольгу Басараб не лише при її повній посвяті громадській праці, а і в хвилини, що лишались їй для неї самої. Не могла б вона давати другим своєї доброти, знання і досвіду, якби не вмїла сама бачити в житті ясних сторінок, не могла переживати радісних хвилин.

Весною і літом 1918 були ми з нею разом декілька місяців у Стокгольмі. Добробут і безжурність неутраляної країни, інша, незнана нам природа, нові люди цікавили нас, приїзжих із понурого тоді, виснаженого Відня. Оригінальна північна весна, море в сяйві ясних, північних ночей, гарні будівлі, багаті музеї та галереї картин займали й оживляли її дуже. Великий етнографічний музей серед природи „Сканзен“, де в будівлях, перенесених із різних сторін Швеції зображений був побут усіх областей Швеції, а також фавна і рістня — був повчальним і дуже приємним місцем для проходів. В народніх вишивках, тканинах і різьбах області Далярне знаходили ми багато спільного з нашими гуцульськими мотивами.

Ольга Басараб любила і цінила народнє мистецтво. Вона дбайливо зберігала свої полтавські гаптовані рушники, ча-

ють суто жіночу вдачу, жіночу вдачу з домішкою чоловічих прикмет і жіночу вдачу з переважно чоловічими прикметами. На жаль, не змогла я зберегти ніодного листа, як також і недруковані її вірші, що пропали були в дорозі з Чехії заграницю. У 1941 р. стратила я з нею звязок, відколи Лена переїхала працювати до Львова, а потім до Києва.

Лютий, 1952.

сто для святочних нагод одягала свою вишивану буковинську сорочку. Тому й цікавив її дуже шведський фольклор і вона уважно його вивчала на готових зразках.

Між людьми, що їх пізнала Ольга в новій країні, була невеличка групка індусів. Один із них, із знатного браманського роду в Гайдарабад — Вірендрат Чато Падая був братом відомої індуської письменниці Сероїні Найду. Хоч обоє вони студіювали в Англії і сестра Чата більше писала англійською ніж індуською мовою, то Чато дуже не любив англійців, як завоювників їхньої країни. Ольга Басараб часто розпитувала Чата про його погляд і тактику, щоб повести порівняння з нашою ситуацією. Вона залюбки користалася з добірної бібліотеки Чата, що мала поважну німецьку частину, читала прославленого тоді Рабіндраната Тагоре, любивалася малюнками брата Тагоре, відомого індуського маляря. Один маляр у Стокгольмі дивувався, звідкіля Ольга — нефакхівець у мистецтві має стільки тонкого відчуття і зрозуміння для малярства.

Також книжки писані індуською або англійською мовою про Індію давали їй завдяки ілюстраціям поняття про цю далеку й екзотичну країну. Пізніш, повернувшись до Відня, шукала вона й перестудіювала книжки про культуру й філософію Індії.

Два роки після нашої „шведської весни“ провели ми разом декілька літніх тижнів у Фінляндії. Крім самої столиці Гельсінкі і її околиць, мала вона змогу побачити й фінське село, приглядатися народнім ігрищам в найкоротшу в році червневу ніч, яка властиво не є ніччю; зараз по заході сонце починає наново сходити.

Приїхала тоді Ольга з Відня виснажена й перемучена. Радо відпочивала в домику серед соснового ліса, в Гранкуля коло Гельсінкі — та проводила весь час із моїми дітьми. Дітей вона дуже любила й розуміла, мала вроджений педаго-

Наш скарб росте

Етнографічна збірка Союзу Українок Америки знову збагатилась новим надбанням. Прибули цінні предмети із збірок новоприбулих людей. Поволі наростає цей скарб і набуває все більше всесторонності.

Ось перше — рушник із збірки Олени Пчілки, набутий від її дочки Ізидори Борисової. Довгий „кільковий“ зразок, із тонкого льняного полотна, виконаний у славній Дегтярівській майстерні під Полтавою.

Як гарно, що ця пам'яткова річ, що колись втішала піонерку жіноцтва на Придніпрянщині, знайшлася тепер в етнографічній збірці українсько-американського жіноцтва! Ця пам'ятка тому нам подвійно дорога — не тільки своєю мистецькою цінністю, не тільки високою технікою виконання, а передусім як власність жінки, що перша стала досліджувати в нас народне мистецтво та спіль-

гічний хист і моєї малій доні припадала тоді чимала пайка її доброго впливу. Розказувала і читала їй казки, ходила з нею на проходи, показувала дитячі гри, переводила руханку і навчила її української грамоти.

Пригадується мені тепер сидна її педагогічна порада. Коли ми пізніше замешкали в Відні, я хотіла повести свою малу доню на дитячу виставу в віденській двірській опері, яка славилася декораційними та світляними ефектами. Оля звернула мою увагу на те, щоб я не провадила дитини на цю виставку доки не відбудеться дитяче свято гагілок, що його підготувляла наша емігрантська громада. По пишній виставі у двірській опері скромна аматорська гра гагілок не зробила б на неї бажаного вражіння, не залишила б доброго спомину про свій сп'в і танок. Навмисне згадую цей дрібний епізод тому, що українські молоді матері, закинені тепер по чужих краях можуть стати перед подібною проблемою і порада Ольги Басараб, щоб своє мати все на першій пляні перед чужим, хочби й кращим, може й їм пригодиться.

но з Н. Кобринською поклала підвалини під український жіночий рух.

А друге — це старовинна корсетка з Чернігівщини. Матеріал — тонке сукно гнило-зеленої краски, обведене кругом чорним оксамитом. Підши-

Рушник із збірки Олени Пчілки, тканний у Дегтярівській майстерні на Полтавщині, увійшов до етнографічної збірки Союзу Українок Америки

те все міцною полотняною підшивкою. Цікаво скроєна й пошита спина корсетки, що прилягає тісно до стану. Від пояса розходяться вставні складки „вуси“, що поширюють поли та підкреслюють тонкий стан.

Із того самого села придбали ми й сорочку. З доволі грубого білого полотна, вишита білим на полику й на підполичці

із легкою домішкою колірового. Скроєна й пошита по стародавньому.

Закупили ми ці предмети від новоприбулої Юстини Лібец, що походить із згаданої околиці. Вона зуміла в'яснити кожну частинку предмету, бо сама його шила й вишивала.

Багато наших членок ще має такі старі, з собою привезені речі у своїх сховках. Нераз на сходах або спільних обідах розказують собі членки, що то зберегли ще з давніх часів. Вони спочиває десь на дні скрині без ужитку, бо має вартість тільки для власниці. Діти чи внуки вже не прив'язують до того ваги і часто-густо випрятують це з хати, коли їхня мати чи бабуня покине цей світ.

Чи не краще було б переглянути оці свої старі „лашки“ та своїми руками пожертвувати такі цінні пам'ятки до збірки Союзу Українок?

Тут кожна річ свідчитиме, що ми приїхали тут не голіруч, а привезли з собою цінні пам'ятки нашого народного побуту. Із них може вчитися молоді покоління, що не бачило Рідного Краю. Ці пам'ятки будуть промовляти також перед американцями про те, яка була мистецька культура нашого народу.

Але враз із тим встає ще одне завдання перед нами. Дім Союзу Українок Америки! Власний, хочби й невеликий будиночок, де можна би виставити й розгорнути оте наше добро. Упорядковане на стінах та під шклом воно може щойно дати поняття про своє багатство.

Збірка на фонд дому США вже започаткована. Треба щоб про неї памятали Відділи США при своїх імпрезах, чи інших починах. Жертвуючи на дім США, членки будують собі і свій праці зримий пам'ятник.

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛІ

У програмі Живої Газети „Самопомочи“ у Філадельфії виступила голова Союзу Українок Америки Олена Лотоцька з доповіддю про Наталю Кобринську. Доповідниця дала підсумки святкувань та схарактеризувала становиче нашої піонерки.

Матері пишуть

ЧОМУ Я НЕ ПРАЦЮЮ?

Зі сторони моїх найрізноманітніших приятельок і знайомих дуже часто зустрічаюся зі запитанням: Чому ви властиво не працюєте? Чому не знайдете собі якої-будь праці, що сталаби підставою вашого сталого заробітку? Чому дармуєте, чому не збільшуєте доходів вашого мужа? Чи думаєте, що до Америки ви приїхали на відпочинок? Чи може встидається звання звичайного робітника? і т. д. і т. д.

Залежно від обставин реаую на такі і тим-же подібні питання: часом остро на них відповідаю, а деколи збуваю їх з поблажливою усмішкою.

Перш-усього кілька даних про мене саму і мою родину: Ми приїхали до ЗДА більше трьох літ тому. Мій муж працює як робітник. Маємо двоє дітей. Старше ходить до української школи, а молодше бавиться до часу в дома. Я ще ніколи не працювала тут на жадній фабриці і покищо навіть не стараюся про яку-будь працю, посвячуючи себе виключно моему домові й родині.

Справу мого евентуального заняття я детально передискутувала з моїм мужем уже давно й ми однозгідно вирішили, що вона заторкує найпримітивніші передумови екзистенції нашої родини, як національної клітини. Ми здали собі аж надто ясно справу з того, що маємо перед собою до вибору тільки дві дороги: або кинути в погоню за придбанням якнайбільше доларів, без огляду на це, чи вони є конечною потребою нашого буття, а дітей полишити на Божу ласку й виховання вулиці, — або, обмежуючи себе до цілком сприймального трибу життя під оглядом матеріальним, посвятити себе трохи більше якраз тим останнім і родинному життю взагалі.

І ми дійшли до окончного висновку, що придбання матеріального добробуту є дуже релятивною вартістю, натомість виховання дітей і удержання цілої родини на гідному нам poziomі є справою, за яку відповідати мемо не тільки перед самим собою, але теж і то передовсім перед Богом і нашою Батьківщиною.

А може це тільки теоретичні міркування, що не мають нічого спільного з нашим реальним життям? Отож маймо відвагу подивитися без колірового скла на ту дійсність.

Дошкільна й шкільна дитвора наших земляків, що йдуть по лінії придбання якнайбільше доларів, волочуться по вулицях або висиджується серед дуже підозрілого товариства по

домових сходах, її сталою лектурою є каригідної вартости „камікс“, а одинокою „культурною“ розривкою є „кавбой-скай“ і кримінальні фільми великоміських кінотеатрів. По найбільшій мірі розмовляють українські діти між собою вуличною англійською мовою або таким англо-українським маркаронізмом, що пожалья Господи.

Чи знають вони принайменше щонсбудь про своє походження, хто вони, чиї вони діти? З дуже малими виїнятками — майже нічого. Голова дитини є всецїло забита високо-притягаючними приманами американської цивілізації.

Чи родичі, що загаровані щоденно вичерпуючою працею можуть дати своїм дітям це, що їм всеправно від них належить в справі виховання? Ні, рішучо ні, бо їх енергія настільки вичерпана новизим, що вони не тільки не мають змоги відповісти на всі їх запитання, але навіть дуже радо підсичують їх цікавість самі купуванням тих же „камікс“ та висиланням їх до кінотеатрів з наміром знайти для себе самих трохи спокою.

Школа без чинної співпраці родичів не може нічого вдїяти на тому полі, навіть якщо вона була й найкращою.

Позашкільна наука (українознавчі курси, дитяча світлиця, садки) можуть виповнити своє завдання тільки тоді, коли батьки потраплять розвинути в своїх дітей зацікавлення до них і чинно співпрацюватимуть в тій діяльності.

Пласт (жовтодзюби) матиме свій благородний вплив на дітей тільки тоді, коли передовсім їх батьки стануть його прихильниками і добродїями.

Одним словом усе зводиться до одного центру: правдиво родинного, морального й національного, виховання.

А це родинне, традиційно-українське виховання для дітей може дати тільки мати — мати, що в ім'я кращої майбутности потрафить зректися тимчасових доларових приходів і посвятити себе багато важнішому завданню належного виховання своїх власних дітей.

Не дурно старо-українська пословиця каже, що жінка — це аж три угли в хаті.

Чи ви можете собі уявити здоровий будинок, що опору свою мав би тільки на одному углі? Чи ніколи не приходиться вам на думку, що скорше чи пізніше він завалиться, ховаючи в своїх руїнах вас самих разом із вашими доларами?

Безперечно, наші мужі виконують аж надто благородне діло, стаючи за фабричний станок і здобуваючи в той спосіб наш родинний дохід — базу нашої екзистенції взагалі. Але чи ми не є зобовязані тим більше до охорони того ж обекту „родинного доходу“ — самої родини.

Нехай ніхто не говорить нам, що наша родинно-домашня праця є менше вартісною, бо я сама дуже радо заміняла б її за будьяке фабричне заняття, а коли не зробила я цього по нинішній день, то тільки тому, що аж надто здаю собі справу з моєї відповідальности за це перед Богом, Батьківщиною і родинною моею.

Марта С. Б.

ЗА ДРУЗІВ СВОЇХ...

(Продовження зі стор. 1)

Кори і з кличем перемоги йшли на муки і смерть, були в нас довгі ряди. Одні погинули в бою, других здолав штучно викликаний Москвою голод, треті пішли за визнання своїх ідеалів на повільне вмирання у сніги й льоди жостокої півночі. У важкому змагу стоять і під цю нору цілі ряди жінок і дівчат у відділах УПА на просторах нашої Батьківщини і їм незнаним героїям сучасности — наш земний поклін і наше гучне „Слава“!

Місяць лютий — це час трагічної смерти двох жінок-революціонерок — Ольги Басараб і Олени Теліги. Ці імена стались уже для нас символами. Ми ставимо їх рядом, хоча належать вони зовсім відмінним індивідуальностям. Сполучаємо одначе память їх обох саме тому, що шляхи їхні, хоч різні — вели до однієї мети — до перемоги добра над злом, до перемоги України над її відвічним ворогом, хто б він не був — поляк, москаль чи німець і йшли вони по тих шляхах до самого кінця — до власної смерти без вагань.

І тепер, коли згадуємо їх — тих названих і неназваних наших героїнь, тих, яким ім'я легіон, приходять на думку для всіх їх єдино правдиві слова св. Євангелії:

„Більшої любови ніхто не має, як той, що життя своє положив за друзів своїх...“

З неї щось може бути...

Памятаю, як одного разу у Берхтесгадені на скитальщині, переглядали ми з Катрею Гриневичевою таборові журнали. Були там віршики, поідиписувані нікому незаними прізвищами. Пані Катря, яка ставилась до поезії просто з священною повагою, скривилась на ці наївні віршування. А цей? — питаюся, вказуючи на один віршик Ганни Черінь. Вона прочитала уважніше й по короткій надумі: — з неї щось може бути...

Від цієї нашої розмови минуло п'ять літ. Наша „володарка слова“, як назвав її Остап Грицай, відійшла у вічність. Молода Ганна писала, розсилаючи по наших журналах дарунки свого поетичного таланту. Ми навязали листування й я раділа завжди закарлючкам її письма. Стільки відваги і свіжості було з її листів!

Ганна Черінь народилась у 1924 р. Молодою студенткою її схопили на роботу до Німеччини, там вона пробула весь важкий час до закінчення війни. Вкоротці вона вийшла заміж, незабаром прийшла на світ дочка Інна. Догляд і виховання немовляти поглотили молоду матір. Коли настало велике пе-

реселення, Ганна Черінь прибула з Інночкою до ЗДА сама. Перепробувавши різні заробітки, потрапила вкінці до лікарні як помішниця медсестри, хоч фахової підготовки не було. Та з часом привчилась і цього. Відношення шпитального персоналу добре, праця під силу. Та все тягне охота закінчити перервану освіту. Рік тому поступила на мовний відділ університету

Постка Ганна Черінь із дочкою Інною

в Шикаго, діставши невеличку стипендію. Працю можна отримати з навчанням, бо клініка теж університетська, ходити недалеко. То ж поступи в науці добрі і закінчення освіти вже недалеко.

Недавно почала пробувати сил у журналістиці англійською мовою. Написала нарис для газети „Marengo Community News“, який надрукували без змін wraz із світливою авторкою та короткими відомостями про неї.

Та головною турботою матері являється Інночка. Їй уже шостий рочок і росте така славна, розумна. Вона має опіку, коли мати на праці та весь вільний від праці й студій час — обі вони разом.

А література? — питаюся у листах. Та відповіді немає. Хіба ще може знайти час і на вияв мистецького таланту?

Та ось тоді коли вона вчиться, працює й виховує дочку — з'являється книжечка „Кресендо“ Завдяки приятелям вийшла ця збірка віршів, розсіяних по журналах. Перелистувую її уважно, спиняюся тут і там і здаю віще слово:

— з неї щось може бути...

Олена Кисілевська

Ганна Черінь

У лікарні поміж дітьми

Коли я вперше, одягнена в білу уніформу, ступила на шпитальний коридор, я відчула, що зовсім не відрізняюся від оточення. Правда, бентежила мене цілковита відсутність не тільки досвіду й знання, а навіть брак елементарної симпатії до всього, що пахне лікарнею.

Ще з дитинства вид крові збуджував у мене панічний жак і варт було комусь із моїх товаришів повернути палець, коли я піднімала рев на цілу вулицю. Виросши, я не терпіла запаху йодоформу і до лікарні заходила тільки тоді, коли нас в університеті в обов'язковій порядку посилали на медогляд чи щеплення.

Щодо відсутності професійного знання мене заспокоїли:

незабаром почнетесь обов'язковий вишкіл для всіх помішниць медсестер.

Я втрапила у дитячий відділ. Було тут — як звичайно в лікарні — білі ліжка, великі вікна, скляниці з ліками — плюс дитячий плач і сміх, перемішані в дивовижну гармонію, яку словами Олеся можна б назвати „з журбою радість обнялась“

І ось я спинилась на шпитальному коридорі, ще не розглянувшись добре, коли з однієї кімнати вийшла дівчинка років десяти, спираючись на милиці. Мабуть тому, що її руки були зайняті, вона тримала в зубах маленьку голу ляльку. Серце моє сповнилося не-професійним співчуттям і я запро-

понувала дитині — допомогти віднести їй ляльку. Дитина щось відповіла й випустила ляльку з рота. Я нахилилась, щоб підняти, але дівчинка смикнула майже невидиму найлонову нитку і лялька пташкою пурхнула вгору, а я залишилася нагнувшись — ні в цих ні в тих. Дівчинка зайшлася сміхом.

— Я думала, що всі вже знають цей фокус! А звідки ви, як вас зовуть? А мене Лейла. Чи вмієте ви танцювати, бо мені ні з ким? Я пробувала з Бетсі, але в неї ноги ще в гіпсі і вона відразу ж упала.

Я не вірила своїм вухам, але це не був сон. Щось тут не так із жалем і співчуттям. Справа в розумінні таємниць дитячої душі!

Лейла абсолютно не нарікала на свою долю. Історія її була цікава. Вона народилась в Єгипті і її, дочку заможного лікаря всеж не оминула хвороба

Посмертна Згадка

МАРІЯ ДВОРЯНИН

Вістка про смерть Марії Дворянин знайшла відгук у кругах її приятелів і знайомих. Тепло згадку про неї помістив „Християнський Голос“ і „Пластовий Шлях“, живо згадали її земляки з-над Дністра і всі, яким колись допомогла її шедра рука. Та небагато людей знало про те, яка небуденна постать зійшла з нею в могилу.

Марія Дворянин — уродженка Станиславова. Походила з давно замешкалої родини Крипінських і там же закінчила лицей — тодішню дівочу освіту. Незабаром одружилась із молодим питомцем Дворянином і слідувала за ним на першу душпастирську посаду в Садовій на Буковині, а потім в Ісакові над Дністром, де й пробігло майже все її пізніше життя.

Наддністрянські села жили тихим життям відлеглої провінції. Далеко від залізниці й більшого міста, туди приваляли пізно освітні клічі наших центрів. Молода їмость пробувала впровадити в село нового духа. Вона живо слідувала за літературою і пресою того часу і переймалась сучасними кличами. Та не знаходила підтримки у свого дружини, що був „твердого“ напрямку. Не маючи змоги працювати громадськи, вона все ж таки знайшла лучність із селом дорогою

особистого авторитету і користувалась повним довірям односельчан.

Перша світова війна принесла важкі удари. У 1918 р. вмирає о. Дворянин, а по короткому й радісному періоді своєї державности, приходить ненависна польська влада. Марію Дворянин, що успіла вже виявитись організаторкою свого села, арештують поляки й по довгий поневіріці в станиславівській тюрмі, випускають на волю — па старання духовних кругів. Молодій вдові, що залишилась із донечкою, немає повороту до рідного села, де був власний родинний маєток. Грозило постійне переслідування адміністраційної влади. Марія Дворянин залишається у Станиславові, замешкує на передмісті Майзлях та шукає вияву для своїх громадських почувань. А поле для праці було широке. Вона увійшла як член в усі товариства, була в управі Союзу Українок, стала опікункою Пласту. Та головну увагу звернула на своє передмістя. Занедбане міщанство, велика громада залізничників потребували підтримки. Спільно з декілька статочними господарями оснувала вона читальню „Просвіти“ в тій околиці. Поволи наладжувалось співжиття, оснувався хор і бібліотека. Праця пішла вперед і прикладом Книгинин-Майзлів пішли й другі передмістя.

Боліла Марія Дворянин недолею вдів по священниках, що важко пробивались крізь життя. Вкоротці порушила вона духовні круги Станиславова й з допомогою їх основано ко-

оперативу „Основа“. Це була швальня біля й суконо, що давала заробіток отим жертвам незабезпеченого духовного стану, а Марія Дворянин стала першою її адміністраторкою. Кооператива розвинулась у поважну господарську станицю Станиславова, що протривала до наших часів.

Та всі ці ділянки не вичерпували спромог цієї невтомної громадської працівниці. Немов бажаючи надолужити час, коли вона не могла виявляти стільки енергії, вона кинулась у саму гущу праці й завдань. Головним громадським осередком були тоді Горожанські Комітети, що дбали про жертви повоєнного часу — в тюрмах і шпиталях. На потреби цього Комітету треба було збирати харчі по селах, бо виголоджене місто не могло поставити належної допомоги. Тоді Марія Дворянин обіхала возом усю Станиславівщину — у дощ і негоду, у спеку й бурю — вона переконувала, промовляла, добувала. Завдяки тому кухні Горожанського Комітету все могли доставити харчі хворим і в'язням та дати їм хоч тинь якоїсь опіки.

У 1926 р. відкривається Марії Дворянин можливість повороту до свого маєтку. З того часу живе вона в Ісакові і проводить там роботу, в якій уже набрала досвіду. Тут засновується кооператива й читальня „Просвіт“, згодом працює вишвиальний гурток кооп. „Українське Народне Мистецтво“ у Львові. Завдяки її під-

(Докінчення на стор. 10)

(один із видів раку костей) і довела її, почавшись із незначного болю в коліні до цілковитого знищення її лівої ноги. Батько двічі посилав її до Америки на огляд і лікування, але лікарі однастайно присудили, що ногу треба відрізати, поки рак не почав пустошити кістки вище коліна. І оце Лейла втретє прибула до Америки — на операцію. Про це все розповідала вона легко й безтурботно.

— Ось побачите, казала вона — мені відріжуть ногу і в мене виросте нова, гарна, штучна нога, яка вже ніколи не болітиме.

— Ти приглянься до неї — шепнула мені Кларіс, моя співробітниця, коли лікарі робитимуть огляд. Та я не встигла її спитати про те, коли відчинилися двері клясної кімнати і з неї вийшов головний лікар, доктор Секел. За ним білою отарою висипалось десятки зо-

два молодших лікарів та студентів. Ішов лікарський огляд залі і треба було вважати. Студенти боялися й дихнути, щоб доктор не дав часом якогось підступного запитання про стан здоров'я котрогось із сумнівних хворих.

Пройшовши без зупинки біля двох немовлят із розвільненням шлунку, доктор і його почот спинились біля ліжка малого Біла.

Біл робив макарони з синьої пластичної глини і спродував їх сестрам по центу за десяток. Біл знав, що ніхто не збирається обідати цими галушками, але все ж із гордістю брязкав своєю порцеляновою свинкою, в яку він укинув уже чотирнадцять чесно зароблених монеток. Побачивши лікарів, Біл відсунув на бік свою фабрику і звично підкотив свою сорочку під бороду, пропонуючи

своє сухоребре тільце на огляд лікарям.

— Як поживаєш Біл, як макаронна фабрика? — милостиво спитався головний лікар.

— Дякую, все добре. А як ви? — Дякую, і в мене все добре. А дай-но будь ласка оцим поважним докторам вислухати твої легені й серце.

Студенти поодиноці підходили до хворого, вислухували його, вистукували, обмацували. Головний лікар виходив із кожним за двері, де й студент пробував ставити діагноз. Мабуть думки були розбіжні, бо лице доктора Секела все більш кривилося. Та не було новою, бо вже ось чотири місяці Біл лежав у лікарні, кашляючи й втрачаючи щоденно вагу, а причин його хвороби не можна було виявити.

Нарешті лікарі дійшли до кімнати, де бавилась Лейла. Вона відразу жбурнула ляльки

В четвертому Відділі С У А

При Українському Демократичному Клубі в Нью Йорку постанала в 1924 р. Жіноча Секція. Вона згуртувала жінок, що хотіли брати участь у громадсько-політичному житті Америки. Їх було небагато та вони працювали послідовно. При виборчих кампаніях, при демонстраціях і виступах вони вибивались.

Коли в 1925 р. зійшлося п'ять жіночих організацій з Нью Йорку й околиць, щоб створити Союз Українок Америки — Жіноча Секція У. Д. К. також була між ними. Вона увійшла у С У А як четвертий Відділ, що завжди, навіть у найтрудніші часи депресії, не занепадав у праці.

Тепер четвертий Відділ гуртує около 25 членок, які активно працюють у товаристві. Очолює їх від 1943 р. Емілія Корнат, що довгі роки все була членом Управи.

Емілія Корнат відома в українській громаді Нью Йорку не тільки із своєї громадської роботи. Ще молодою дівчиною вступила до хору церкви св. Юра під диригентурою Мирона Гундича, де й пробувала своїх сил у сольо-партіях. Згодом притягнуло її т-во „Бесіда“ до своїх театральних вистав, які

провадив проф. Корикора. Більш як двадцять разів довелося їй виступати в „Запорожці за Дунаєм“, „Ой не ходи Грицю“, „Нещасне кохання“ і „Наталці Полтавці“

Цікавили її також драматичні виступи. Нещодавно мали ми нагоду почути її інтерпрегацію пані Шумінської, яку відограла вона на святі Наталії Кобринської в Нью Йорку й Філадель-

ЕМІЛІЯ КОРНАТ,
голова 4 Відділу С У А

фії. Емілія Корнат відтворила стару матір, що боліє з приводу незрозумілої їй постави дітей. В короткій інсценізації вона зайняла центральне місце — видно було, що вона — серед невірних ще грачів — оживляє цілу сцену.

Талановита аматорка могла б створити при 4 Відділі гурток із тут родженої молоді та ставити з нею легші популярні пьеси. Її добрий музичний вишкіл (вона грає на скрипці і вчилася співу в проф. Кириченка) дає їй до цього ще одну підставу.

ДО ЗДА ПРИБУЛИ ВИЗНАЧНІ ЖІНКИ

Нещодавно прибула зі скитальщини до Філадельфії письменниця Галина Журба, авторка повістей та оповідань. Письменниця мала важку подорож, але почувается добре й бадьоро. Хоч немолода віком, є вповні своїх духових і фізичних сил та здійснить напевне ще не один задум.

Майже рівночасно прибула на постійний побут до Ньюарку відома піаністка Дарія Каранович. Вихованка Віденської Академії вона жила постійно в Австрії і заслужилася в пропагуванні української фортепіанної музики в чужому середовищі.

Зорганізоване жіноцтво Америки вітає обі новоприбулі мисткині.

в кут, погладила свої кучері і граційно сіла в крісло. Її вродливе личко раптом відразу постаріло на десять років і передомно сиділа маленька, але справжня, кокетлива, грайлива жіночка. Я забула про задану роботу й не зводила з неї очей. Лікарі ж, напевне не вперше її бачили й не виявляли здивування.

Лейла щебетала то до всіх разом, то до котрогось із лікарів окремо, не роблячи різниці у віці чи в рангу. Для неї всі вони були мужчини — та й тільки.

— Вам дуже до лиця лікарський халат, — казала вона одному. — А ви сьогодні до мене посміхаетесь, а вчора цілий день хмурились. Чи вас може головний лікар налаяв?

Дивна ця єгипетська квітка. Може за звичаєм східних жінок вона рано розвинулась і десяти років уже сформувалась у

жінку, не страчаючи своїх дитячих звичок.

Мені здається, що єдиним моїм заняттям в перший день праці було — власне — спостереження. Моїм співробітницям діло в руках горіло і перш, ніж я могла додуматись, як їм допомогти — робота була вже скінчена. Не дуже вправна була й впродовж цілого першого тижня. Щоб таки щось робити, я пробувала забавляти дітей. Бо я помітила, що сестри відмахуються від рев і плаксунів та не дуже поспішають їх потішати.

Почувши, як в одній із кімнат заливається плачем дитина, я подалась туди. Дитина мала всього сім місяців, проте вже могла стояти, тримаючись за поперечку ліжка. Я пробувала розважати її зайчиками, що лежали на її столику, але дитина розсердилась і закричала ще голосніше. Мені стало ясно,

що вона хоче на руки. І дитина справді замовкла, коли я її взяла та коли я тільки наблизилась до ліжечка й хотіла її туди назад покласти, мое янголятко знов обернулось на чортеня і зарепетувало на все горло. Я почувала себе зовсім незручно, аж бідна моя Кларіс виволала мене:

— Щоб то було, коли б ми кожную дитину зацитькували?

— Воно ж бідне, маленьке мучиться!

— Як дитину щойно принесли, то природньо, вона цілий день реве за матірню та щоб на руки взяти. А далі бачить, що дарма сльози лле — стихає й дисциплінується. За виключенням тяжких випадків ми бавимось із дітьми тоді, коли вони не плачуть, а як заведуть концерт — даємо їм викричатись.

Згодом я побачила власне оті „тяжкі випадки“. Біля хворих на серце або взагалі важко хво-

Вдячний відгук

До Комітету „Мати й Дитина“
при Світовій Федерації Українських
Жіночих Організацій
у Філадельфії

5. січня ц. р. я одержала від Вашого Комітету через ЗУАДК пакунок із харчами для роздачі самотнім жінкам у Дорнштадті та інструкції від ЗУАДК-у й Головної Управи ОУЖ на Німеччину. Того ж дня, згідно з інструкціями, я скликала комісію з 3 жінок, що перебувають в захисті, і в присутності представника від ЗУАДК-у ці харчі розділено, а 6. січня розділено самотнім жінкам-українкам, яких знайшлося в захисті 21.

Не зважаючи на те, що кожній із жінок припала дуже маленька пайка (було всього 10 ф. цукру, 9 ф. смальцю, 7 ф. гречаної каші, 1 ф. кави, ½ ф. чаю, 2 пушки порошок. молока, дві пушки меду, 2 пушки — малих — сардинок, 15 шт. мила), сама надсилка подарунків мала велике національне значення. Треба уявити собі наше життя в захисті: він стоїть у полі, ізольований від не лише українських, а навіть німецьких культурних центрів; тут всього коло 400 мешканців і серед них — 110 українців, решта — росіяни або латиші. Всі живуть всуміш, в 5 окремих бльоках. Жодних зв'язків із зовнішнім українським світом, крім газет. Жодного українського громадського життя. Церква — російська. Адміністрація німецька. Свят-

рих сестри таки упадають, не лишаючи їх ні на хвилинку без опіки — їм плакати не можна.

Одного разу розплакався наш улюбленець Рой, кволий білявий хлопчик із ніжним, худорлявим, синюватим личком. Рой був з т. зв. „синіх дітей“, що родяться з небезпечно хворим серцем і ще кілька років тому були просто таки приречені на смерть. Нещодавно лікарі почали робити операції серця і Рой був сто п'ятою дитиною, що перейшла таку операцію в нашому шпиталі. Його операція була однією з удалих: він відразу відчув полегшу, став рівніше дихати, а з його уст і нігтів зійшло характерне для цієї хвороби сине забарвлення.

І ось Рой заплакав. В його кімнату збіглися всі: головний лікар, старша сестра, прибиральниця.

— Що сталося, Рой, скажи!

кували Різдво за нов. стилем і згідно з німецькими традиціями.

За таких умовин подарунок Комітету „Мати й Дитина“ для наших самотніх жінок мав не лише матеріальне значення, а велике моральне: він піднімав їх на дусі, він показав їм, що хтось подбав за них, дійсно самотніх і забутих у німецькому „альтерсгаймі“. Довелося підчас роздачі бачити сльози зворушення, вислови щирої подяки тим, хто згадав про них. „Хто б міг подумати, що наша Україна згадає нас!“ Так, цей невеликий для кожної з цих жінок подарунок набував національного значення, і зв'язував їх, закинутих долею до німецького захисту, з далекими й в цей час такими близькими сестрами-українками Філадельфії, які згадали про них!

Від імені всіх нас — нашої комісії та тих, хто одержав подарунки приношу сердечну, щирю подяку!

З глибокою пошаною

Н. Полонська-Василенко (Моргун)

Протокол комісії та відомості роздачі з власноручними підписами надсилаю до ЗУАДК-у, згідно інструкції.

Прін, дня 11. січня 1952 р.

До Комітету „Мати й Дитина“
в Філадельфії.

Дня 5. січня 1952 р. одержали ми від Злученого Українського Американського Допомогового Комітету в

— Бе-е-е-е

За хлипанням не можна було нічого розібрати. Хлопчик показував на підлогу, дивився на прибиральницю і щораз більше заходячись, чогось вимагав.

Позбирали цяцьки з усієї лікарні, а головний лікар запропонував хлопчикові погратись його стетоскопом — мрія всіх дітей — не хоче!

Нарешті прибиральниця почала ритись у кошику зі сміттям і висипала звідтіля якісь зім'яті папірці. Тоді Рой вигукнув:

— Оце! — і вказав на сміття.

Виявилось, що все, чого він потребував, було кілька старих трамвайних квитків. Він зберігав їх пильно на переїзд із лікарні додому і вважав, що без них він не зможе туди дістатись.

Стільки про дітей. А про мій вишкіл та сестер розкажу другим разом.

Мюнхені одну пачку харчів, як святочну допомогу, які розділено між потребуючих 11 самотніх жінок ту-тешнього приюту старців.

В імені обдарованих складаю щирю подяку Комітетові „Мати й Дитина“, який не жалує трудів, помочи нам нещасним залишенцям у Німеччині.

За Комісію розподілу харчів:

Анна Дикий

Захист Карітасу в Пріні, Баварія.

З ДІЛЯНКИ МИСТЕЦЬКОГО ТАНКУ

В половині грудня Оленка Гердан дала разом з своєю групою вечір мистецького танку. Громадянство Торонта з радістю повитало цей виступ, що вивів багато нових задумів. Танкові О. Заклинської присвяtimo окрему згадку в нашому журналі.

Супровід до танку спочивав у руках піяністки Степанії Жовнір, що виступала також із окремими музичними точками.

Школу мистецького танку відкрила у Філадельфії новоприбула Ірина Голубовська, абсолювентка студії ритмічного танку у Кракові та Академії у Відні.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

(Докінчення зі стор. 8)

держці може Пласт влаштувати перший водний табор на Дністрі. Громадські акції знаходять у цьому селі живий відгук під її доглядом і за її порадою. Вона держить зв'язок і з сусідніми селами, виїжджаючи часто по вказівки до Городенки, що була найближчим до них центром.

Минали роки і вичерпували сили. Не будучи вже такою рухливою, Марія Дворянин все ж багато читала і живо слідувала за всіма проявами нашого життя. Вона любила дискутувати і провірювати враження написаного аж до пізньої старости. Смерть застала її вповні її духових сил.

Із Марією Дворянин зійшла в могилу жінка небуденних прикмет, широкого горизонту, виробленого громадського почуття. В тих же засадах виховала вона свою дочку Галю, яка пішла слідами матері у своєму громадському наставленні. Смерть своєї добродійки відчує найболючіше далекий Ісаків, де вона вложила стільки своїх сил. Нажаль — не спочила вона на тихому цвинтарі поруч свого дружини, а тлінні її останки прийняла чужа німецька земля. В. Й П.

Дещо про гостини

— В понеділок, на наше Різ-
дво, зайдіть до нас на чай, —
сказали мені. Я зайшла. Стіл
святково прибраний, заставле-
ний смаковитими стравами. Є
безліч закусок і салат, риба в
галареті, зимний дріб, вудже-
нина, кілька родів тортів, дріб-
ні тісточки, румяний маківник,
вино й медівка, а чаю й не вид-
но. Непорозуміння? Ні, тільки
традиційна наша гостинність.
Чужий гість був би цим збенте-
жений, а нам воно рідне й зро-
зуміле.

Українська гостинність пере-
тривала удари штучного, воро-
гом викликаного голоду, хар-
чевих карток, таборових приді-
лів, товаро-обмінної торгівлі.
Найскрутніші умовини життя
не зуміли її охолодити. Гість у
хату — Бог у хату! Для гостей
все, що найсмачніше, хочби й
із трудом здобуте. — Коли бу-
демо мати гостей? — питався
підчас війни синок, коли вже
довший час не було лакоминки.
Тому й у нас не було звичаю —
розмежовувати різні роди го-
стин. Ясно, що просили на обід
чи на вечерю, але поняття за-
просин на чай було дуже широ-
ке. У тому випадку рідко коли
був дійсно тільки чай.

Товариське співжиття в но-
вій країні вимагає ознайом-
лення з її звичаями. Справа ра-
ціональної відживи, а то й ді-
ети поставлена тут на першому
місці. Тому й час і рід гостини
є звичайно точно означений.
Коли просять на чай, то знае-
мо, що о год. 5—6 дістанемо
чашку ароматичного чаю, цу-
кор, сметанку, цитрину, грінки,
тонко намазані маслом, можли-
во ще дрібні, сухі тісточки.
Форма гостини невимушена —
господиня наливає чай — гості
свобідно розміщуються у кім-
наті.

Дуже популярна гостина тут
це „парті“. Вона обчислена на
більшу кількість гостей. На-

стрій свобідний — гості розмі-
щуються при малих столиках у
більшій простором кімнаті, а в
малому мешканні в кількох кім-
натах. Сідають на кріслах, фо-
телях, софах, а часто й на ки-
лимі долівки. Між 5—7 увече-
рі може бути „кактейл парті“,
коли то подають напитки і за-
куски. Напитки приладжує го-
сподар, або гості після свого
смаку. Закуски — це привабли-
ві канапки, дрібне солоне, сухе
печиво, картопляні стружки,
оливки, сири, солоні пражені
горішки. Святочна парті почи-
нається о 7 увечорі і триває до
пізної ночі. Це є продовження,
а радше поширення поперед-
ньої. Бо по вступі з закусками
й напитками гості дістають од-
не більше зимне або гаряче мя-
со, а саме індика, шинку, пече-
ні або в білій підливці кури, а
до того два роди гарячої горо-
дини, зимні салати, часом випі-
каний макарон зі сиром. М'ясо
розділює гостям господар, а
вони підходять до нього з тар-
рілками. Прочі додатки наби-
рають собі самі до вподоби.
Домашня помішниця або мо-
лодь відбирає тарілки від го-
стей. Солодоші — морозене,
дрібні тісточки, чорну каву і
льодову воду розносять гостям
на їхні місця. Страв небагато,
але гарно й привабливо при-
ладжених. Всі страви можна
приладити наперед, господиня
підчас гостини разом із гостя-
ми свобідна до розмови.

Є ще один рід гостини, що
має свій окремий характер. Це
є запрошення на обідню пере-
куску, або на вечерю „діннер“
Як знаємо — обідня перекуска
звичайно зимна і складається з
одної м'ясної страви й солодко-
го. Одначе такі запросини тра-
пляються хіба в неділю, бо
впродовж тижня всі працюючі
мешканці їдять вполудне бли-
зько свого місця праці. Вече-

ря — це пишніша нагода. Стра-
вопис такої прошеної вечері
складається з юшки, одної
пишної м'ясної страви з городи-
ною й салатами та лакоминки.
Ніколи не подають двох м'ясив,
або м'яса поруч із риб'юю. Ча-
сом буває поміж юшкою й мя-
сом якась перекуска.

Гей, де то наші празники, що
стіл угинався від страв? Коли
подумати, який то великий
контраст! Нова земля — відмін-
на почвою, підсонням, темпом
праці, звичаями — принорови-
ла і спосіб харчування до тих
чинників. Їжа раціональна, себ-
то відживна, не товста і не
обильна, що доводить відпо-
відну кількість калорій до ор-
ганізму — це найважливіше пи-
тання кулінарного вміння. Згід-
но з тим побудовані й тутешні
гостини.

Чи не час і нам подумати над
переміною наших? **Орися**

Перед нашим дзеркалом

(Косметичний порадник)

У ч. 1 подали Ви поради для пле-
кання масної шкіри, зазначаючи, що
парівка не є вказана. Порадьте, яких
заходів уживати при сухій шкірі?
Мені по кожному миттю лице стяга-
ється, а шкіра аж пече. Як тут зар-
ядити, яких засобів уживати? **Гая**

Сухой шкіри не можна легковажити,
бо така передчасно морщиться. Пле-
кання шкіри вимагає терпеливості і
послідовності й не можна зражува-
тись, коли по кількох заходах шкіра
не поправилась. Зазначаю, що добрі
косметичні креми є досить дорогі. Хто
не може собі дозволити на них, не-
хай краще вживає замість непевних
кремів, випробуваних домашніх се-
редників.

Суха шкіра є різного роду. Коли су-
хість проявляється лише шорсткістю,
тоді плекання такої шкіри не надто
складне. Починати його треба звече-
ра перед сном. Тоді очистити лице й шию

Що таке простуда і як її уникати?

Знаємо добре цю найбільш поширену інфекцію людського організму. Знають її в цілому світі, а головню в уміреному кліматі, де вона проявляється найбільше в місяцях січні, лютому й березні, а також у вересні й жовтні. Причиною цього є раптові перемини погоди у згаданих місяцях.

Носіями інфекції є малесенькі організми (віруси), що мають добре підложжя в слизовій оболоні віддихових доріг людини. Діставшись туди, викликають вони ряд патологічних процесів у формі т. зв. катарів, від звичайного нежитя почавши, аж до запалення горла і бронхіту включно.

Та окрім цих спричинників простуди слід згадати ще й умовини, що їй сприяють. Це в першу чергу зовнішні чинники, як нагла зміна температури. Упорядкована температура наших хат, добре дібраний одяг відповідно степеню, що відповідає би найкраще нашому організмові. Відчуття теплоти залежне від конституції організму, активності, відживи, одягу та вогкості повітря. У континентальному кліматі вважається 64-68 ст. за найкориснішу пересічну для помешкання температуру. Жіночий організм вимагає назагал вищої температури від тієї, що потрібна мужчинам, тому що теплота жіночої шкіри є звичайно трохи нижча й жіночі звичайно легше вдягнені.

Окрім цих чинників є ще багато інших, що ослаблюють

добрим, товстим кремом. Розводиться його пальцем досить грубо по лиці, а відтак стирається мягким платком або „клінексом“. Опісля змивається лице ватою, намоченою в алькоголевій воді т. зв. **Skin Freshner**.

Кожного другого вечора треба ще перевести легкий масаж шкіри. Почистивши лице, наложити тонко доброго відживного крему і обстукувати лице пучками пальців 5-10 хвилин. Вказано переводити такий масаж лежачи і то так, щоби голова спочивала нижче ніг. Крем залишити на лиці на цілу ніч. Коли очі підпухають, не накладати крему на ці місяці.

Євгенія Янківська

відпорність нашого організму. До них зачисляють недоживлення, недостачу сну, перевтому, менструацію і недостачу свіжого воздуха. Всі вони роблять організм менше відпорним на інфекцію простуди.

У людей, диспонуваннх до частої простуди можуть зайти дрібні, часто несвідомі анатомічні аномалії у будові віддихових доріг. Це вже вимагає контролю спеціаліста.

Як уникати простуди? На це питання частинно знаходиться відповідь уже в попередніх рядках. Чи є вона заразлива? Так і ні. Спорадичні захворювання не є заразливими та епідемічна простуда буває джерелом масової інфекції. Це залежить від сили і злостивости „вірусів“. Діти звичайно менше відпорні на неї, як дорослі.

д-р Ніна Катеринюк

Смажене тісто

У кого немає рури чи не надто добра, а бажав би собі вибагливого печива, йому стане у пригоді смажене тісто. Це є пампушки, вергуни (хрусти) та смажені птисі. Ці тіста є високо-калоричні.

Для них не треба рури, але часу. Хто часу не має, нехай пампушків не розчиняє. Вони вимагають уваги, точного виконання та довшого часу роботи.

Під оглядом техніки пампушкове тісто належить до дріжджевих. Підставні складники — це мука, рідина і дріжджі. До цього доходить у меншій або більшій кількості цукор, яйця (жовтка), товщ і запах. До пампушкового тіста додаємо ще малу кількість алькоголю, який до певної міри запобігає, щоб воно не втягало забагато товщу.

Приготувавши розчин, слід вставити його в теплу воду і якщо він у короткому часі підніметься, це знак що дріжджі добрі. Бо часто трапляється, що дріжджі гарні на вигляд і свіжі та не працюють надто справно. А коли переведемо спробу з розчином, маємо певність та можемо приступити до вироблення тіста.

Складники мусять бути теплі, а не витягнені безпосередньо з леднички. Старанно получити всі складники разом, добре виробити, щоб тісто відстало від руки. Тоді вставити в тепле місце, щоби піднялось удвоє. Виробляти пампушки теж у теплом приміщенні. Уложити їх на стільниці, посипаній мукою й лишити, нехай підрустуть. Розігріти товщ. Зробити пробу малим кусником тіста, себто вкинути його на гарячий товщ, а коли виплине сейчас наверх, температура товщу відповідна.

Підчас смаження треба теж слідкувати за температурою товщу. Якщо товщ надто гарячий, охолодити його, вкинувши в нього кілька платків почищеної сирії картоплі.

Вкинувши пампушки на товщ, сейчас накрити посудину. За хвилину обернути пампушки на другий бік. Смажені в цей спосіб, дістають по середині ясний обручик довкруги. Пара, яка виходить із пампушків підчас смаження, затримується під покришкою і зберігає пампушок перед зрумяненням.

Вибирати на бібулу, щоб вибрала надмірну кількість товщу. Укладати одною верствою і посипати цукром. Якщо подаємо їх слідуячого дня, можна їх на хвилину вставити до теплої рури, щоб легко загрились та відсвіжились. Таким способом розгрівається перша товста верства, що не лише є смачніша, але й легше стравна для шлунка.

Як сказано до пампушків треба підходити з увагою й без поспіху. Тоді напевне владуться.

Меншої уваги та витрати часу вимагають дрібні тісточки — вергуни (хрусти). Технікою виконання це тісто півкріхке. Їх дуже любить дітвора, а також великий успіх мають у буфетах та при чайних гостинах.

Смажене птисеве тісто приладжуємо зовсім так само, як печене. Тільки, що розклеєне й випаруване тісто (гл. ч. 1-ше „Н. Ж.“) не печемо, а смажимо в великій кількості товщу. Вживаємо їх як лакоминки та подаємо з солодкою підливою або соком.

Наталія Костелька

Приєднуйте передплатниць!

Українська вишивка

ВИШИВАНА СУКНЯ

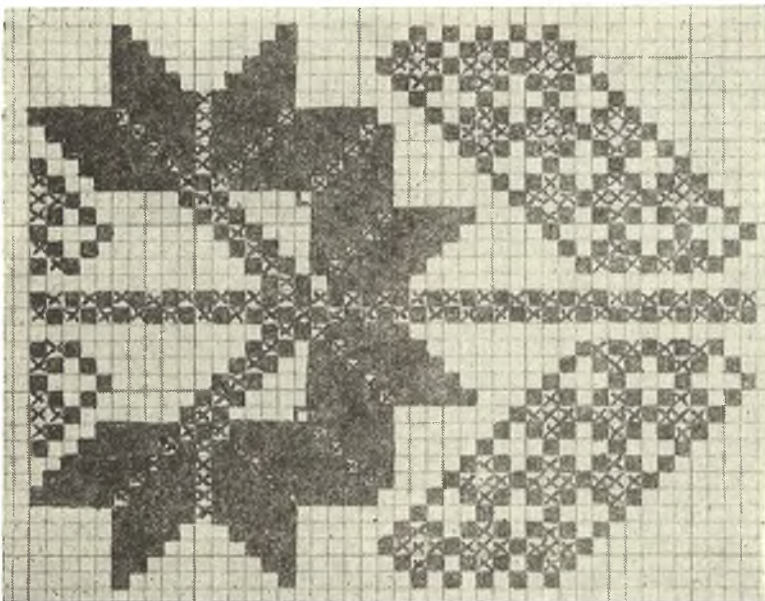
Зацікавлення вишиванням одягом зростає. Найкращим доказом того — це вечорі вишивані сукні, що їх починають влаштовувати. Це й спонукує нас застановитись, як то можна б примінити вишивки до вечірної сукні. Хотілось би щоб це був якийсь особливий помисл. Щоб суконка була модна й елегантна, щоб мала гарну вишивку та щобні взір не був надто працьовитий.

Поруч подаємо модель вечірньої сукні, яку легко можна перемінити на візитову, коли зробити її короткою.

Стан і спідниця сукні з важкого темного шовку. До цього білі рукави з легкої білої крепи, густо зібрані вгорі. Вишивка примінена в висоті ліктя, оббігаючи рукав довкола. Намисто на шні повинно бути в тій же красці, що й вишивка.

На довгу суконку потрібно 9 ярдів темного шовку (широкого на 1 ярд) а на коротку 7 ярдів. На рукави треба півтора ярда білого шовку, широкого на 1 ярд.

Форму (крій) цього моделю можна набути в кожному більшому магазині мод, виробу McCall's № 8560 для кожної величини.

Для дитячого

СВЯТА ШЕВЧЕНКА

знайдете матеріал

у збірнику

„ВЕСНА“

упорядкованому М. Юркевич

Замовляти в Централі СУА

за надісланням 50¢

Взір до вишивані сукні

Стилізований український взір, виконаний хрестиками у двох красках, чорній і цеглястій. До вишивання вживати ниток Д.М.П., цегляста ч. 900.

Телячі завиванці

Потрібно:

- 1½ ф. телятини від шинки
- ½ ф. вудженої солонини або бекону
- 2 зубці часнику
- паприка, сіль
- 1 ложка мукі
- ½ л. води
- 4 ложки товщу

Покроїти м'ясо на кусники долоні. Потовкти на тонкі платки. Натерти сіллю з часником. Наложити тонкі платки солонини, звинути і переколоти зубочисткою, щоб трималося. Обтачати в муці, обсмажити на товщі, щоб зарум'янились. Зложити до ринки, залити водою, душити на легкому вогні 30-40 хвилин.

До того подавати макаран або силку кашу.

Вергуни (хрусти)

Потрібно:

- ½ ф. мукі
- 1 унція масла
- 2 жовтка
- 1 ложка квасної сметани
- 1 ложка руму
- 1 ложечка порошку до печива

До смаження:

- 1 ф. товщу
- 4 ложки цукру-мучки

Посікти масло з мукою. Додати решту складників і замісити. Розтачати грубо на чверть інча і вирізувати паски розміру 6×3 інчів. Розтяти посередині, пересилити один кінець паска через проріз. Поколоти кінці вилкою. Смажити на товщі з обох сторін, аж стануть рум'яні. Вибрати на бібулу і гарячі посипати цукром. Годяться до чаю.

Пампушки

Потрібно на розчин:

- 1½ унції свіжих дріжджів
- 1 ложка цукру
- 3 ложки мукі
- ¼ л. молока

Потрібно на тісто:

- 6 жовтків
- 4 ложки цукру
- 1 ложка алькоголю або руму
- 4 ложки масла
- 1 ф. мукі

запах, ванілія або шкірка з цитрини

Потрібно на начинку:

- ½ ф. густої мармеляди (смаженої рожі)

Потрібно до смаження:

- 2 ф. смальцю
- ¼ ф. цукру-мучки з ванілією

У теплому молоці розмішати дріжджі, муку, цукор і вставити в посудину з теплою водою, нехай підросте удвоє.

Втерти жовтка з цукром, додати решту складників і розчин, розтопити масло і влити тепле, добре виробити (ок. 20 хвилин). Лишити в теплому місці, нехай виросте. Вилжити на стільницю, посипану мукою і поділити на двоє. Розтачати грубо на 1 інч. Вирізувати кружки. На кожен наложити трошки мармеляди, прикрити другим кружком і притиснути кругом тісто пальцями. Обрізати формочкою ще раз край. Уложити на стільницю, посипаній мукою і поставити, нехай підростуть. Розігріти товщ. Обмести муку з пампушків і вклати на товщ горішньою частиною, щоби спідня мала частину, щоби краще підрости. Смажити з обох сторін, щоб зарум'янились, вибрати на бібулу, уложити на полумиску і посипати цукром-мучкою.

Точні вказівки приладження пампушкового тіста в цьому числі на ст. 10.

Смажена шкірка помаранчева

Потрібно:

- 1 ф. шкірки помаранчевої
- 2 ф. цукру
- ½ л. води

Сполокати шкірку, залити зимною водою, залишити в воді на дві доби, змінюючи двічі денно воду. Востаннє залити свіжою водою й заварити. З води й цукру заварити сироп. Вийняти шкірку з води, залити сиропом і накрити, залишаючи на ніч.

Слідуючого дня злити сироп і виварити, щоб був густий. Залити гарячим шкірку знову на ніч. На другий день смажити шкірку в сиропі на легкому вогні, аж стане прозора та стратить спідню білу краску.

Зложити до слоїка, залити сиропом. Згодом шкірка його втягне, так що його мало лишиться на споді. Вживати до тісточок і лакоминок.

Коржик у двох красках

Потрібно:

- 10 жовтків
- ½ ф. цукру-мучки
- ½ ф. мідгалів
- ¼ ф. чеколяди
- 10 білків
- ½ ф. квасної мармеляди або галаретки

На склицю:

- 2 білки
- сок із пів цитрини
- цукру-мучки

Жовтки втерти з цукром. Мідгали змолоти. Білки вбити на сніг. Легко вимішати. Половину тіста влити до вимашеної форми. До другої половини додати розтоплену чеколяду, легко вимішати і влити на попереднє тісто. Пекти 45 хвилин на 300 ст. Коли прохолоне, вилжити з форми. Помастити зверху мармелядою або галареткою.

Окремо розтерти два білки з цукром-мучкою. Стільки цукру, щоб була густа маса. Додати сок із цитрини і помастити тим коржик зверху.

Медівнички

Потрібно:

- ¼ л. меду
- 1 ложечка коріння: гвоздики, щинамон, цитринова шкірка
- ¼ ф. мукі
- ¼ ф. товщу
- ¼ ф. цукру
- 1 яйце
- 1 ложечка соди
- 2 ложечки води

Зрум'янити мід враз із корінням і прохолодити. На стільниці посікти товщ із мукою, додати цукру й вимішати. Зробити в муці посередині ямку, влити туди мід, додати яйце, соду, розпушену в воді. Спочатку заробити ножем, опісля вимісити добре рукою. Розтачати на півтора інча грубо і вирізувати круглі коржики. Укладати на добре помашену пляху у віддалі 1 інч від себе. Пекти в добре вигрітій печі в температурі 300 ст. впродовж 15 до 20 хвилин.

Коли спечені й прохолонуть, переховати у щільно замкненій коробці. Добрі щойно по тижневі. Можна переховувати довго.

Чи ви вже вплатили передплату за „Наше Життя”?

Ганна Черінь

РЯБКО І САНИ

Ранок он який погожий!
Сніг блищить, як самоцвіт!
Вдома я сидіть не могу,
Хочу я в широкий світ!

Я, Рябка впіймавши, в санки
Запрягаю, як коня,
І, від'їхавши від ганку,
Мчу як вітер — навмання.

Розбиваєм кучугури,
Перескакуєм рови...
Коню мій, лети, як буря,
Тільки віжок не порви.

Но, Рябко, гайта, жвавіше!
Цупко віжки я натяг.
Вже Рябко мій важко дише,
Вже й сопе, як паротяг.

Завертаю я додому —
Вже прогулянці кінець.
Тільки конику рябому
Раптом, увірвавсь терпець.

Як сіпне зненацька віжки, —
Я і вдержатись не міг!
Втік Рябко, а я, мов в ліжку,
Упірнув в холодний сніг.

Повернувся додому... пішки,
І було не до пісень:
Мусів я три дні у ліжку
Провалятися, як пень.

На Рябка я злий страшенно:
Я ж було йому несучи
Все, що міг сховати в кишеню,
Хліб, цукерки, ковбасу...

Це мені й самому смачно,
Для Рябка ж — делікатес!
Він же он який невдячний!
Що й казати: справжній пес.

Вже вийшов заходами
СФУЖО 1. випуск матерія-
лів для дошкілля

„ВЕСНА”

Вірші, оповідання,
пісні, гри, забавки
Впорядкувала М. Юркевич
Ц і н а 5 0 ц.
Замовляти в Централі СУА

ПІРІЖКИ

(Народня казка)

Оселились в одній хатинці півник
Золота Борідка та мишенята Круть
і Верть.

Тільки но почне розвиднятися, то
півник — скік з одного сідала і за-
співає:

— Ку-ку-рі-ку!

З-за кошлатої берізки

Сходить сонечко,

Кида жменьками проміння

У віконечко.

Бродить ранок по травичці

Коло хатоньки,

Прокидайтесь, мишенята,

Годі спатоньки.

А мишенята на другий бік перевер-
нуться і ще голосніше захропуть.

Одного ранку півник, замітаючи
двір, знайшов пшеничний колосок.
Зрадів півник, підбіг до хатинки, по-
стукав у віконечко та й сказав:

— Ку-ку-рі-ку! Крутю, Вертю, про-
кидайтесь скоріш, ідіть подивіться,
який колосок знайшов. Будуть смашні
в нас пиріжки.

Скочили Круть і Верть через вікон-
це надвір. Поглянули на колосок і аж
затанцювали з радощів, заспівали:

Пиріжки в сметані,

Пишні та румяні,

Шкірка золотиста,

Скоро будем їсти.

А півник і каже:

— Колосок знайшов я. А хто моло-
тиме?

Перестав Круть співати й каже: —
Тільки не я!

А Верть і собі: — Тільки не я!

— Тоді я змолочу! сказав півник
Золота Борідка. Взяв півник цїп та й
став молотити. Молотить колосок і на-
співає:

**Я працюю дуже швидко,
Щоб кипіло все навкруг,**

Нумо, Золота Борідко,

Швидше, швидше, швидше в рух!

Подивився він на галявину, а там
Круть і Верть у довгої лози грають.
— Ку-ку-рі-ку! Біжіть но сюди, я
вже хліб змолотив!

Прибігли мишенята, а змолочене
зерно вже в мішку лежить.

— Ну й молодець же ти, Золота Бо-
рідко! — кажуть Круть і Верть. —
Будуть у нас сьогодні смашні пі-
ріжки.

А півник каже:

— Ну, я змолотив зерно, а хто мі-
шок до млина віднесе?

— Не я! — вигукнув Круть.

— Не я! — вигукнув Верть.

— То я сам віднесу, — сказав пів-
ник. Пересміхнувшись мишенята і по-
дался геть. Взяв півник мішок на
плечі і поніс до млина. А Круть і
Верть на галявині в мяча грають. Змо-
лов півник зерно і поніс додому. Ба-
чить — лежить Круть і Верть, під вер-
бою: після гри спочивають. Гукнув
півник мишей. Прибігли Круть і Верть
ляпають півника по плечу:

— Ой і роботяга ж ти, Золота Бо-
рідко! Ой яке чудове борошно, ско-
ріше пиріжки треба пекти.

А півник і питає:

От борошно я змолотив і при-
ніс. А хто ж тісто міситиме?

Тільки не я! — крикнув Круть.

— Тільки не я! — крикнув Верть.

— Тоді я замішу, сказав півник.

Засміялися Круть і Верть і почали
в городки гратись. По часі прибігли,
подивилися, а тісто вже й замішене.

Ти не півник, Золота Борідко, а
чудодій. Бач, як заміснв добре, — ка-
жуть миші. Ще трохи й їсти почнемо.

— Стійте, — каже півник, — я за-
міснв, а хто пекти буде?

Мій приятель Круць

— Тільки не я! — звершав Круть.

— Тільки не я! — запишав Верть.

— Тоді я напечу, каже півник.

Схопились Круть і Верть від сміху за животини та й із хати. Прибігли па галлявину, лягли в холодочок і чекають. А півник нарубував дров, розплав піч і почав пекти піріжки.

Лежать Круть і Верть під вербою, розмовляють.

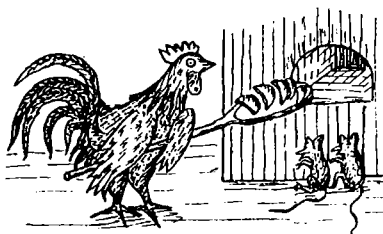
— Дурненький наш півник, Золота Борідка, — каже Круть.

— Ше й який! — підтакує Верть.

— Чи не пора вже нам піріжки їсти? — питає Круть.

— Давно пора! — каже Верть. І побігли мерщій до хати.

А півник останній піріжок допікає. Подивились Круть і Верть, а на столі ціла купа румяних, запашних піріжків і повна миска сметани.

Сіли Круть і Верть швиденько до столу, плещуть у долоні.

**Піріжки в сметані,
Пишні та румяні,
Шкірка золотиста,
Скоро будем їсти.**

— Ану, тихше, — каже півник. — Хто колосок знайшов?

— Ти, — лагідно відповідають Круть і Верть.

— Хто його змолотив? — питається півник.

— Ціп! — відповідають мишенята, поглядаючи один на одного.

— Хто борошна намолов? — питається півник.

— Млин, — кажуть миші і сміються.

— А хто піріжки пік? — питається півник.

— Піч! — відказують крізь сміх Круть і Верть.

— А хто піріжки їстиме?

— Ми! — звершавали Круть і Верть, схопивши по піріжкові.

— Ото ж бо й ні! — скрикнув півник Золота Борідка. — Їстиму піріжки я. Геть, ледарі!

І півник так хутко схопив мишей за вуха, що ті не встигли піріжка й до рота піднести. Схопив їх та й за двері.

А сам скочив на стіл і заспівав:

**Я працюю дуже швидко,
Щоб кипіло все навкруг,
Нумо, Золота Борідко,
Швидше, швидше, швидше в рух!**

І взявся їсти піріжки зі сметаною.

Із збірника „Зима прийшла“

Коли я був малим хлопчиною, в мене був чорний собачка, Круць. Його мама ночами стерегла перед злодіями крамницю з мясом у поблизькому містечку. У сусідстві жив сажотрус, що витрушує сажу з коминів та печей. Він давав часом песикові шматочки цукру, і Круць супроводив його на роботу. Сажотрус прийшов раз на село і продав песика своїй матері. Коли ж за короткий час виявилось, що песик не сажотрусів, а мясників, всі його „власники“ домовились залишити Круцеві вільну волю в виборі собі хазяїна. Круць добровільно залишився в нас

Песик хутко ріс і розумнішав. Крім забав і гуляння зі мною, він справно зганяв сусідських курей з городу і повідомляв гавканням, що надходить чужа людина. Умів зручно ловити в повітрі куски хліба або кістки, але улюбленою його забавою було дратувати курку, що одна з-поміж усього курячого стада визначалась мужньою, войовничою вдачею. Коли песик проходив недалеко курки, вона настовбурчувала на собі піря, розпускала крила і ставала в бойову позицію. Круць приймав виклик, хоч було видно, що це для нього не справжня бійка, а тільки забава. Блискаючи весело очками та вимахуючи хвостом (а це свідчить про добрий настрій у собаки), він бігав навколо курки і час-до-часу погавкував, а курка весь час поверталась до нього передом і погрожувала дзьобом. Коли ж песикові таки пощастило обійти курку ззаду і доторкнутись ротом її хвоста, курка сідала на знак здачі, і турнір кінчався. Нераз люди приглядались до тієї звиринної забави й щиро сміялись.

Коли батько з матірню їхали до недалекої залізничої станції підводою, Круць відпроваджував їх аж до потягу, а потім вискакував на віз, що порожній вертався додому, сідав на задне сидження і їхав поважно, „як пан“. Часом візник навіть не спостерігав, якого везе пасажира і щойно веселий сміх зустрічних людей заставляв його оглянутись.

Круць був проворний собака, а, все таки, ніхто не сподівався, що в його голові з двома червоними окулярами над очима аж так багато розуму.

До нашого села наближалась страшна війна. Австрійське військо вирило окопи таки в самім селі і приготовлялось до боїв. Батька не було тоді з нами, а й ми з мамою збирались виїжджати. Ще тільки треба було відправити до діда тітчину доньку Марію, що тоді проживала в нас.

І що ж ви скажете? Чи міг знати Круць, що наш дім негдовзі спорожніє і що йому ніяк виїхати з нами, бо на військовий потяг його не візьмуть? Круць поступив так, мов би він це все знав. Він, як звичайно, відпровадив Марію до залізничої станції, але — на дивне диво — додому вже не вернувся. Він просмикнувся під ноги подорожніх до потягу і непомітно всунувся до того самого вагону, до якого ввійшла Марія. Доки потяг стояв на станції, пес сидів тихо під лавкою, мов би знав, що його можуть прогнати. Виліз з-під лави аж тоді, як потяг уже гнався полями. Не було ради, Марія сховала Круця під полу свого плаща і перевезла його до дому нашого дідуся. Там Круць перебув щасливо всю війну.

Коли по війні батьки вернулись зі мною в рідні сторони і відвідали бабуню (дідуся вже не було в живих), Круць зараз нас пізнав; підскакував і скавувів з радости, без вагань покинув бабуню і знов пристав до нашої родини. Прожив з нами ще з десяток років і розпрощався з цим світом аж тоді, як я вийшов з дитячих літ.

Роман Завадович

Вже вийшов із друку
збірник для дошкілля
“ЗИМА”

Упорядкувала Марія Юркевич
Вірші, казки, рухливі гри
ЦІНА 50 ц.

A CHALLENGE

One year ago there appeared on this page a message to Junior Leaguers from our National President Mrs. Helen Lototsky. Writing on the occasion of the twenty-fifth anniversary of the Ukrainian National Women's League our president directed a message of challenge and warning to us, the future senior members of the League. As we look upon the past year let us see how we have accepted and met this challenge in our individual branches.

Following the outline set down by Mrs. Lototsky on the Program Development through National and Local Committees we come upon the first standing committee which is the Organizational Division. What has your chapter done to enlarge the membership of your group? Are you seeing to it that all the Ukrainian-American girls and young women are invited to become active members of your group? Or are you content to go along with your present membership not bothering about the young women growing up in your community? New blood can do a lot for an organization. Check and see if there is someone you have overlooked who is eligible for membership in the League.

The second division is that of Educational activities. Is your club just a social gathering? Or do you feel that as responsible American citizens one of your primary obligations is to develop yourself to your greatest capacities, in an attempt to serve your family and country as well as you can? Plan some meetings where the main feature is a guest lecturer or an inter-organizational debate which will help you solve some of the problems which you meet in today's complicated and difficult living. Home economists, librarians, financial councilors, high-school guidance specialists

are ready and willing to speak to groups such as ours. If you plan programs like this, your branch meetings will become high-spots in the community calendar.

The next important feature in our President's message was the Magazine. When was the last time your branch secretary dropped us a line to let us know what you are doing in your community? Does your branch boast 100 per cent subscription to "OUR LIFE"? It should!

Did you write to your Senator either for or against the Pechan

YOU CAN SAVE SOMEBODY'S LIFE

For your next meeting have everyone meet at the local Red Cross Blood Center. Does that sound silly? It's not. The need for blood becomes greater every day. Men in Korea are praying that you donate at least a pint of blood to save their lives. The Red Cross begs you to supply this precious life-fluid as often as you can.

The operation is very simple and completely painless. You suffer no after effects if you are healthy, and it takes no more than one hour to complete this act of mercy.

Enough about how easy it is. The boys out there didn't go to fight because it was easy or convenient and they aren't dying because they have found it simple. It's your serious obligation and duty to donate blood for the men who are fighting for you.

Anything you might plan for your next meeting will not be as important as this, so take the time to donate a pint of blood. You'll be saving someone's life.

Bill? This legislation, if passed, will have a great effect on your children's education. It should be important to you. Every day legislation which directly affects you is being discussed in the Congressional sessions and the representatives are more than willing to listen to the wishes and opinions of groups like ours. You as citizens can influence directly what goes on in Washington, especially through a united organization.

Mrs. Lototsky's final word was on Public Relations. Are your meetings for members only? Or do you invite your American friends to learn about the contributions of Ukrainians to the American culture and way of life? If you coordinate your activities with other civic groups, you will do yourself and them a great service. Your organization will be stronger, more useful and more popular!

Take one meeting to discuss the problems set before you by your National President. Go through your program with earnest thoroughness. Evaluate, criticize, judge, and discuss what you, as the future leaders of the Ukrainian-Americans have done and will do.

Let us know what your organization is contributing to this program.

BOOK REVIEW

The following book review was written by Luba Holowaty, a member of Branch 52 in Philadelphia. Luba is now attending the University of Pennsylvania, and majoring in Education.

The Sea Around Us, by Rachel L. Carson. Oxford University Press. 216 pages.

The mysteries of miracle drugs, radar and the atom bomb all seem rather minute when compared to the cavernous depths of the sea, or so it would seem while reading this "pearl of the deep," "The Sea Around Us."

As we read this enthralling

saga of the sea, we were struck by three outstanding aspects; the literary skill and sheer poetry of words, the accuracy of scientific details, and the magic and mystery of the sea.

Miss Carlson has taken a subject which could be, and has been butchered by force of technical terms and dull language. She has woven a net of words that captures her readers and keeps them caught. The possibility of drowning in a whirl-pool of technicalities is practically nil. The smoothness and balance of her presentation is an absolute delight.

Facts and figures presented are the latest available data, some of it being published for the first time. Miss Carlson has personally taken part in oceanographic expeditions and has engaged in deep sea diving. She has spoken to men of the sea, from university geologists to whaling captains.

She has left no stone, or should we say shell, unturned in the search for additional information and knowledge on the sea; the least explored region on earth.

Not only are we given the opportunity to read of the mountains and islands which at one time or another have intruded upon the surface of the ocean, but also of the life in the sea, past and present. Through geologic and archeologic discoveries we can understand the beginnings of ocean life and thus open the way to an understanding of life on land.

The third and perhaps most amazing aspect of this book was the wealth of "sea magic." Was there an Atlantis? How were the White Cliffs of Dover formed? How can whales dive to depths of 1500 feet and more? All these and many more questions are logically and understandably answered.

Perhaps the most baffling problem of oceanography is the ques-

Вже появилсь в розпродажі 4-тий том

ДИТИ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ

Докії Гуменної

виданий накладом та зусиллям авторки

ЦІНА \$2.50

Замовляти в централі СУА

LETTERS TO THE EDITOR

6326 Hanson Avenue
Detroit 10, Mich.
January 10, 1952

Dear Miss Kulchycky:

Our very sincere congratulations on your appointment as the new Junior Editor of OUR LIFE! Our members extend their best wishes for a successful tenure of office and will be happy to cooperate with you in every way.

The following notes on recent activities of our Branch may provide some material for an article or as "news notes" for the Junior Section:

At the October meeting the following were elected to office: President: Miss Olga Kachner, Vice-Pres.: Mrs. Sonya Hayes, Secretary: Miss Vera Boreiko, Treasurer: Mrs. Elsie Bylica, Historian: Miss Nellie Sedorak.

The club is contributing a copy of "Spirit of Flame" to the libra-

tion of the "phantom bottom." Modern radar equipment has proven the existence of a movable layer of some sort; something which lies deep in the "sunless sea" during the day and moves with the coming of night. Several theories have been formulated, but which one is true? As you become steeped in this fascinating volume of ocean lore you'll ask yourself this and many other questions.

Editor's Note—We welcome comments on this column, and will accept reviews of books which you think enjoyable and readable.

ries of the following Universities: Wayne University, University of Michigan.

Plans are now being formulated to augment the club's past program which included learning to design pysanky, Ukrainian embroidery for the Ukrainian booth at the International Institute's World Markets, presentation of a concert honoring the memory of Olena Teliha, sponsored showing of a color film on Ukrainian Christmas customs and lectures, participation in civic events and drives, fund-raising through bingo and original Minstrel Show productions.

At the December meeting, Rev. Fr. Lazar of St. John's Ukrainian Catholic Church gave an interesting talk with an inspiring message, the theme being the Christopher movement as introduced in Fr. James Keller's book "You Can Change the World." Following our business meeting and Fr. Lazar's talk, a tea reception was held for Fr. Lazar and the new members.

In January we held our annual Christmas party at the home of Mrs. Hayes. It was a very successful social with exchanging of gifts and singing Ukrainian Christmas carols.

For the next issue we'll try to get together some personality sketches and personal notes with the long-range goal being to forward in the future an article on Olena Teliha.

Best of luck on your new job!

Olga Kachner, President
Ukrainian Jr. League,
Branch 58 UNWLA.

Get new subscribers for
"OUR LIFE"

UKRAINIAN COOK BOOK

Right off the press, beautifully bound, easy to use

78 UKRAINIAN TRADITIONAL RECIPES
FOR TODAY'S LIVING

EVERY PROUD HOUSEWIFE SHOULD OWN A COPY

Order NOW for yourself and GIFT copies for your friends

PRICE \$1.50 PER COPY

INTERNATIONAL INSTITUTE

645 NORTH 15th STREET, PHILADELPHIA 30, PA.

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

О. Кисілевська

На порозі нового року

Що принесе нам оцей новий 1952 рік, що його розпочинаємо? Чи сповниться хоч частина тих побажань, що ними вітали себе християнські народи з нагоди Різдва Христового та Нового Року? На це питання ніхто не в силі відповісти, одначе відчуває весь світ, що стоїмо напередодні важливих подій, які можуть змінити обличчя цілого світу й вирішити долю країн і народів на довгі, довгі літа. Тимто й усі народи світу, підготовляються до тих подій так матеріально, як і морально. Матеріально бачимо зброєння цілого світу, завязування союзів і т. п. Моральне озброєння християнських народів бачимо в могутньому, повному хвали відродженні й поширенні віри Христової.

Крім тих двох течій, що проходять сьогодні цілим світом, кожен нарід мобілізує морально й матеріально свої сили внутрі. Кожен передбачливий нарід старається, щоб оцей роковий мент застав його надхненним одним бажанням, одною думкою, зцементованим в одне як граніт. І власне це моральне об'єднання народів є найбільш ненависне, небезпечне для большевиків й до того стараються вони всіма силами недопускати. Легковірним, не свідомим страшної большевицької дійсності, замилюють очі байками про большевицький рай на землі, про незнаний ніде інде добробут. Коли ж це щораз менше знаходить віри у людей, стараються зломати силу внутрі, розсаджуючи незгоду громадські організації й товариства, підкопуючи повагу інституцій, а то й впливових одиниць. Це особливо приносивляється серед українців, яких большевики вважають своїм найбільшим ворогом. Адже наш нарід став до боротьби з большевиками з самої хви-

лини постання їх й веде цю боротьбу з величезними жертвами й безпримірним героїзмом до сьогодні. Українці є теж головним джерелом правдивих відомостей про життя в Радянському Союзі, й найвіродостойнішим свідком безпримірних большевицьких злочинів. Тимто й найбільше большевицьких атак ідуть на розсіпану по всьому світі українську еміграцію. Не маючи сили баламутити її й заманювати у свої гурти, большевики стараються обеззброїти й розбити українців знутри, сіючи серед української громади недовіря одних до одних, піддержуючи брехні про ворожнечу й упередження „галичан“ до „східняків“, підсічуючи серед нашого, глибоко віруючого народу незгоду й нетолеранцію релігійну. Якась „невідома“ рука розбуджує нездорові особисті чи гуртові амбіції й тим способом руйнує найкращі починання, відштовхує від праці досвідчених робітників...

Як протидіяти цьому? Як боронитися від тієї зарази, що шириться серед нас по всім усюдам?

Універсального ліку на цю недугу нема. Одне ясне що ті, кому на серцях добро й добра слава українського імени, хто чувається до обов'язку служити по своїм силам добрій справі, той не повинен замикається в чотирьох стінах. Особливо перед українське жіноцтво цей час кладе важливі обов'язки і завдання.

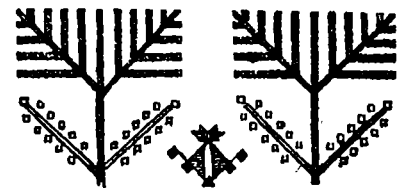
Жінка, мати, добра громадянка не сміє бути в громаді розеднуоючим, а навпаки об'єднуючим чинником! За для того треба позбутися упереджень, побороти нехтї одних до одних. Не будьмо образливі, не знеохочуймося легко чимнебудь, не усуваймося від громадської праці через непорозу-

ЩИРЕ, СЕРДЕЧНЕ СПАСИБІ!

Глибоко зворушена доказами прихильності й доброї пам'яті про мене й організацію, якої я головою, з приводу Різдяних Святків й Нового Року, складаю оцим мою сердечну й щирю подяку: Ексцеленціям Кир Ісидорові з Торонта й Опікунові української громади в Європі Кир Іванові, проводам жіночих організацій Америки, Канади, Аргентини, Австралії, Бразилії, Європи, зокрема проводів жіночих організацій Бельгії, Англії, Франції, Німеччини і других. Краєвому проводі Пластової Організації й усім моїм достойним друзам, близьким подушї своякам і приятелям. Велика й щира дяка й взаїмні бажання всего добра й благословення Божого для нашого страдального народу як і кожному з Вас особисто.

Христос Родився, Славте Його!

Олена Кисілевська

міння й благи справи. Вміймо простити особисті образи, й засісти до громадської праці навіть із особистим ворогом. Не вірмо тому всему, що нам плещуть різні „приятелі“ й „приятельки“ про других! Хто легко дає віру в злу волю других, дає зле свідоцтво про себе самого. Не будьмо теж цікавими, що говорять про нас другі й не прив'язуймо до того надто великої ваги. Власна совість повинна нам сказати чи йдемо правую дорогою чи манівцями.

Ці коротенькі правила громадського життя, це є тільки маленькі натяки на те, що є сьогодні обов'язком чесної, дійсно патріотичної в широкому значінні людини. Приноровлення їх у житті заощадить нам багато болю й захоронить перед соромом, що стали дезертирами з поля великої битви яку світ і наша Батьківщина за своє існування власне розгриває.

3 ЖИТТЯ НАШИХ ЦЕНТРАЛЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

Союз Українок Австралії відновив жіночу сторінку в часописі „Вільна Думка“. Перше число подає міркування зириводу свята св. Миколая, промову О. Кисілевської на святі укр. піонерів Канади, та дискусійну статтю на тему „Чи виїздити з Австралії?“ Звіт про працю Клубів СУА доповнив зміст.

Сторінка заповідається гарно й буде живим лучником поміж поодинокими жіночими гуртами в Австралії.

Референтура звязків при Гол. Управі СУА увійшла у звязок із мистецьким товариством новоавстралійців. На запрошення цього товариства Союз Українок готує вечір Лесі Українки на підставі книжки „Дух Полум'я“. Планує вивести молодими силами „Іфігенію в Тавриді“ і продеклямувати „Сім струн“. Інформаційний реферат про авторку доповнить вечір.

СОЮЗ УКРАЇНОК АРГЕНТИНИ

Наприкінці жовтня м. р. влаштовано заходами СУА „Баль і показ народної ноші“ в Буенос Айрес. Імпреза стягнула багато публіки, що рада була полюбуватись новими помислами членок. Добірні програма подбала про розвагу. Та головною принадою її була дефіляда й конкурс одягів. Перше місце займали народні строї, з яких багато було стилевих. У вишиваних сукнях можна було відмітити велику оригінальність і вишуканий смак. Було також багато цікавих блюзюк.

Жюрі признало першу нагороду співачці Тамарі Лихолай за стрій із Миргороду на Полтавщині. Друга нагорода припала п. М. Гуківній за білу полотняну суконку з гуцульською вишивкою, і п. п. А. Стародуб за білу вовняну суконку, вишивану яворівкою. Третю нагороду дістала п. Вірт за блюзюку зі взором із Полтавщини.

Наспіла вістка, що містоголову СФУЖО п. Ніну Онацьку вибрано до управи Християнського Жіночого Товариства в Буенос Айрес.

ОУЖ В АНГЛІЇ РОЗБУДОВУЄТЬСЯ

Дня 20. жовтня відбулась у Брандфордї, одному з більших скупчень українців в Англії, окружна нарада українського жіноцтва. Прибули відпоручниці з 10 довокільох осередків. Народа навязала до нляну, наміченого на третїх заг. зборах товариства. Голова ОУЖ п. Іванна Вітошинська обговорила завдання жіночих

гуртків на майбутнє. Вона намітила всі ділянки, що їх може розробляти гурток, кладучи натиск на збереження українського характеру життя наших родин. Особливу увагу присвячено вихованню нашої дїтвори.

Зборами проводила відома в Англії діячка п. Марія Лукьяненко. За її ініціативою розвинулась дискусія, що виказала багато зрозуміння для порушених питань. Багато молодих жінок не має ще досвіду в громадській праці та в кожній є добра воля навчитись та приложити своїх рук до спільного діла.

В піднесеному настрою закінчилась нарада. Відділ ОУЖ у Брандфордї, з головою п. Целюх на чолі, погостив прибулих смашною перекускою.

Присутні висказувались із признанням для журналу „Наше Життя“, що допомагає своїми вказівками й порадами.

ЧИ Є РАДА НА ТЕ?

(Проект до дискусії)

В організованому житті жіноцтва завважуємо тепер дивне явище, що його можна окреслити „байдужістю до громади“. Великі маси жіноцтва, що переселились, так поринули у свої нові фахові та господинські завдання, що не виказують ніякого зацікавлення справами своєї громади. Певне — є з того виїмки й вони творять теперішній жіночий актив. Але ми говоримо про масу, про загаль.

Явище врешті зовсім зрозуміле. Надто довго вже тривала наша мандрівка з усіми признаками кочівничого життя, щоб не викликати бажання врешті обладнатись по людському. Жінка — це творець і жрекиня домашнього вогнища. Це в неї природне бажання — влаштувати своїй сімї затишний куток і зажити дещо спокійніше. Тому вона напружує всі свої сили на те, щоб досягнути цього й забуває на мить те, чому вона переселилась.

Ми не можемо їй робити закид із цього. Воно навіть не допоможе нічого промовляти до переконання, бо життя сильніше від нас. Це явище масове і з ним усі організаційно чинні елементи мусять числитись.

Чи не краще воно було б застановитись, як допомогти нам жінці у цьому її початковому змаганні? Чи не повинна організація виявити певну гнучкість, пристосованість у своєму плані праці? Здається, що завданням кожної організації є — підхоплювати, від-

НА ЦІЛІ СФУЖО

Володимира Ценко, Філадельфія, складає 5 дол. і кличе — пп. Стефанію Бернадін і Євгенію Новаківську, обі в Філадельфії.

Наталя Костецька, Пеолі, Па. складає 3 дол. і кличе — пп. Святославу Жуковську, Н. Дакота, Нусю Чапельську й Орсю Лепкан, обі в Нью Йорку.

гадувати потреби своїх членів. Щоби втягнути у свій засяг і найменш активну одиницю.

Ми знаємо, що в початках поселення одиниця відчуває велику потребу зустрічі зі своїми. Чужинецьке оточення давить їй вона потребує вранд-годи підтримки й заохоти. Часто чуємо, що люди покидають добре й дохідне місце тільки тому, що там „рідного слова не почуєш“. Тому й вистоюють у неділю годинами під церквою, тому й зустрічаються радо у своїх домах.

Оцей гін повинна використати й жіноча організація. Не вистачить влаштувати раз на місяць ділові сходини, а вранд-годи якусь імпрезу. Це було завданням нашої організації в нормальних чи майже нормальних умовах життя на Батьківщині чи в таборах. Тепер воно теж потрібне й перестави його треба. Але воно не матиме такого успіху, як колись. Бо жінка, втомлена цілотижневою фабричною працею та ще й хатньою в додатку, шукає в неділю якоїсь розваги, дружньої розмови чи радісного враження.

Як добре було б, коли б своя організація могла їй це дати! Не значить, щоб вона давала членкам кінову виставу або можливість потанцювати. Про те нехай уже дбають молодечі організації у своєму гурті. Але приємну товариську зустріч за чайним столом, чи спільну прогулю до якогось цікавого місця, влаштування показу моди або показ як ладити смашне домашнє печиво — ось площина, на якій можна б зрозуміти і найбільших „доматорок“

Ясно, що воно не має стати цілком нашого товариства! Але тепер, у його переходовому часі це може стати засобом. Засобом, як згуртувати, заохотити, пригорнути і найбільш холодних та байдужих одиниць.

Бо треба памятати, що коли залишити тепер отих „байдужих“ осторонь, то вони там і зостануться. Кілька літ відосіблення і одиниця в умовах нового поселення для нас пропала. А ще скорше пропадає з нею те найцінніше, що ми привезли з собою — наші діти.

Організаторка

Новий Відділ СУА в Міннеаполіс вітаємо й бажаємо найкращого успіху. Пані Мар'я Процай подає, що 30. грудня, 1951 засновано в Міннеаполіс новий Відділ СУА. Вона далі пише. „Це самі православні жінки й усі новоприбулі. Журнал „Наше Життя“ зробив своє, бо майже всі вони його передплачують. А я щиро дякую за матеріали, які Ви мені прислали, бо без них було б тяжко знайти всі потрібні інформації“ Спасибі, пані Процай, за Вашу піддержку й працю!

* * *

В справі поїздки-відвідин Відділів СУА. Рішенням Екзекутиви й Головної Управи СУА, поїздка пані Олени Лотоцької, голови СУА, в цілях організаційних, має відбутися в 1952 році. Зразу заплановано було почати поїздку від Бостону на захід до Ст. Луїс, та через Питобург на схід. Однак при обчисленні днів, коли збори Відділів могли б відбуватися, показалося, що така поїздка тривала б 2 і пів місяця. А що пані Голова не може так довго бути відсутня з бюро Централі СУА, постановлено розділити поїздку на два рази. Перша поїздка відбудеться в такому порядку:

Дітройт, Миш.	січень 19.	Відділ 31
	20.	5 попол.
	20.	26 ввечері
	22.	61
	24.	37
	26.	23
	26.	58
	Лютий 1.	Філія СУА
Бостон, Масс.	24.	44
Ленсінг, Миш.	2.	Відділ 38
Боффало, Н. Й.	3.	49
Рочестер, Н. Й.	10.	6
	12.	55
	15.	47
Амстердам, Н. Й.	17.	19
Манчестер, Н. Г	22.	45
Вунсакет, Р. Ай.	27.	29

Інші Відділи будуть відвідані після Великодніх Свят, а порядок буде поданий пізніше.

На кожних зборах, якими буде проводити Голова місцевого Відділу, після організаційного реферату пані Лотоцької будуть запити і внески.

* * *

Від 1-го лютого проголошена кампанія на Пресовий Фонд. Відділи СУА і поодинокі членки і прихильники „Нашого Життя“ запрошуємо взяти участь у цій кампанії. Імена жертводавців будемо проголошувати на сторінках журналу. Віримо, що всім залежить на тому, щоб „Наше Життя“ було якнайкраще, щоб дати можливість висловитися якнайширшим кругам організованого жіноцтва, щоб журнал „Наше Життя“ став необхідним у Вашому домі, для розваги, науки й поради.

* * *

Адміністрація „Нашого Життя“ ввічливо повідомляє, що розпочала висилку пригадок залягаючим передплатникам. Якщо в міжчасі Ви вислали вже належну передплату, просимо не звертати на цю пригадку уваги.

* * *

Квестіонарі вислані до Відділів на 1952 р. ще не всі вернулися. Просимо приспішити їх посылку.

ЕКЗЕКУТИВА СУА.

УСПІХ УКРАЇНСЬКОЇ „БИЗНЕСМЕНКИ“

Всі громадяни Філадельфії знають гарно влаштоване підприємство Марії Головатаї при 329 Жірард Евню, що існує вже довгі роки. Мало хто з мешканців міста може обійтись без цього, бо кожен чи кожна справляє собі ледничку, пральну машину чи інше устаткування. І тут признають усі, що вдоволені добрим товаром та ввічливою обслугою.

П. Марія Головата відома також як громадська діячка. Родом із Дрогобиччини, вона при-

МАРІЯ ГОЛОВАТА,
здобула премію Джeneral Електрик

була сюди молодою дівчиною. Скоро знайшлася в рядах Союзу Українок та вибилась на чільне місце. Через чотири роки була головою 42 Відділу СУА, а від 1948 р. є стипендією референткою в Гол. Управі СУА.

Підприємство п. Головатаї гарно розвинулось і фірма Джeneral Електрик, якої виробы там продаються, признала їй в нагороду за досягнену продаж дві подорожі, одну на Флориду, а другу до Каліфорнії. П. Головата саме повернулася із південного побережжя й дякує всім покупцям, що причинились до цього її відзначення. Вона радіє, що кліч „свій до свого“ дав такий гарний вислід і завдяки ново-прибулим українська фірма вибилась на чільне місце.

Річні Збори Головної Управи С У А

Згідно зо статутом Союзу Українок Америки, Конвенція (Загальний Зїзд делегаток, членів Головної Управи і гостей), відбуваються що два роки в місці, ухваленім конвенцією, річні збори Гол. Управи раз у рік, а засідання Екзекутиви кожного місяця.

На річні збори зїзджаються усі члени Головної Управи, що їх вибрала конвенція, для перегляду пройденого року праці та для намічення плану па наступний рік. Вони є скликані звичайно при кінці року, коли Відділи С У А відбувають свої річні збори і підсумки їх праці є цінними вказівками для парад і плянів Централі.

Рік 1951 закінчився зборами Головної Управи 30. грудня, в домівці Централі С У А у Філадельфії.

Напередодні, Контрольна Комісія працювала весь день над книжками організації. Докладну провірку останнього півроку і цілорічне зіставлення фінансів Централі вони виготовили точно й вичерпно.

Слідуючого дня, в годині 11.30 Голова С У А Олена Лотоцька відкрила збори молитвою, та привітавши членок Головної Управи, встановила кворум зборів. Прийшли були пані: Олена Ф. Д. Лотоцька, голова; Антоніна Кульчицька, Катерина Пелешок, Анастасія Федуняк і Стефанія Вовчок, місто-голови; Стефанія Пушкар, фінансова секретарка; Марія Бабяк, касієрка; Кекилія Гарденцька, реф. преси; Іванна П. Бенцаль, реф. звязків і суспільної опіки; Марія Григорець, реф. мистецтва; Марія Головата, реф. стипендій; Павліна Панамаренко, Марія Марусевич і Петропеля Пецюх, контрольна комісія; Лідія Бурачинська, редакторка журналу „Наше Життя“ і Елеонора Кульчицька, редакторка англійської частини „Нашого Життя“. Свою відсутність оправдали: Павліна Будзол, місто-гол.; Катря Ярош, рек. секр. і Марія Голуб, реф. культ.-освітня.

На прохання зборів пані Л. Бурачинська секретарювала.

Збори ухвалили вислати привіти: пані Олені Кисілевській, голові Світової Федерації Укра-

їнських Жіночих Організацій; Генеральній Федерації Жіночих Організацій у Вашингтоні де С У А є членом від 1948 року та Національній Раді Жінок Америки в Нью Йорку, де саме на днях вирішено прийняття С У А в члени.

Слідував звіт Голови С У А. Збудований переглядно й стисло, він дав докладний образ праці С У А за минулий рік та дозволив витягнути висновки й на майбутнє.

Організаційні справи: 1951 р. дав нам 5 нових Відділів — Ютика, Н. Й., п. І. Рожанковська, голова; Ст. Луїс, Мизурі, п. Текля Єзуско, голова; Бетлегем, Па., Марія Заблоцька, голова; Менсінг, Міш., п. Аппа Наконечна, голова; Сан Франціско, Кал., п. Софія Гречаник, голова. Цей прибуток Відділів і членства ми радо вітаємо і віримо, що він буде добрим прикладом для інших осередків українського жіноцтва. Кілька днів до Річних зборів ми дістали вістку, що в Рочестер, Н. Й. створено вже ініціативний комітет для нового Відділу С У А з п. Анастасією Смерчинською на чолі. Хоча два існуючі Відділи могли б ще включити нових членок, проте вони доволі численні, і третій Відділ може добре встоятися в Рочестері. Отже згода на створення нового Відділу в Рочестері залишена до вирішення Головної Управи. Так само місто Міннеаполіс зголосило охоту створити 2 Відділи С У А, один при українсько-католицькій, а другий при українській православної громадах. Місто велике й розлоге і вимагає двох гуртів.

Поїздки: У вересні 1951, голова відвідала Відділ в Коговс, Н. Й., і була в Ютиці, Н. Й., ще перед його заснуванням, в жовтні була в Бетлегем, Па. на основних зборах Відділу. В організаційних цілях була теж кілька разів у Нью Йорку на сходинах Окружної Ради і у першій і третім Відділах С У А.

Звязки: Голова С У А є місто-головою, членом Екзекутиви Українського Конгресового Комітету, й дуже часто, часом що два тижні бере участь у засіданнях.

Як місто-голова Злученого

Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУА-ДК) бере участь в конвенції, в усіх засіданнях Дирекції й Екзекутиви і помагає в справах суспільної опіки.

У травні і червні 1951 р. голова С У А брала участь у річному Зїзді Генеральної Федерації Жіночих Організацій в Гюстон, Тексас, де була запрошена з промовою та засідала в кількох комісіях. Звіт із цього Зїзду появился своєчасно в пресі. Зараз потім виступала як голова С У А на конференції „Ради Громадянства“ у Вашингтоні. У грудні 1951 відбула голова С У А остаточну конференцію з головою Національної Ради Жінок ЗДА в Нью Йорку. Голова НРЖ обіцяла свою піддержку і запевнила про своє прихильне відношення. Вкортці після Річних Зборів С У А, виявилася корисний вислід цієї розмови.

Поїздки й зустрічі є коштовні й творять поважну рубрику в бюджеті організації. Але вони актуалізують українське ім'я і промощують дорогу організації в міжнародні жіночі круги. Перед С У А стоїть в 1952 році висилка делегатки на Конвенцію Генеральної Федерації Жіночих Організацій, що буде 12-17 травня в Міннеаполіс, поновний зїзд у „Раді Громадянства“ у Вашингтоні, Конвенція Українського Конгресового Комітету і передбачена Конвенція Національної Ради Жінок, якої дата й місце ще не проголошені.

С У А є заступлений в ЗУАДК: в Екзекутиві п. Олена Лотоцька, як місто-голова, а в Дирекції нп.: Катерина Пелешок, Іванна П. Бенцаль і Михайлина Чайковська.

Вкладки в тих організаціях теж становлять поважну квоту. Новий статут УКК передбачує щонайменше 100 дол. річної вкладки від центральної організації, Генеральна Федерація Жіночих Організацій підвищила свою вкладку о 25 дол., а в Національній Жіночій Раді вкладка виноситиме 100 дол.

Фінанси: Відділи С У А замало уваги звертають на фінансову базу своєї організації. Вони дуже щиро жертвують на всі інші українські цілі, часто навіть до

вечерпання своїх кас. Це дуже похвальна річ і одна з важливіших прикмет нашої організації. Але своя організація з Централю як керівним і репрезентативним органом — не може бути без фондів. А проте вона завжди є чомусь на останньому плані, її члени Головної Управи стоять нераз перед важним питанням, як посунути вперед справи, що вимагають вкладу гроша, а як без найменшого сумніву, були б корисні, а то й конечні для СУА. Такі фонди як: Пресовий, Центральний, Будови власного дому СУА, Організаційний, повинні бути посилені. Висилка цих фондів до Централі на час має теж своє велике значення.

Журнал „Наше Життя“: Восьмий рік видання „Нашого Життя“ як газети, а перший рік у формі журналу вже закінчений. Журнал зустрівся з великим признанням жіночих кругів про що звітуватиме пресова референтка. Пані голова повідомляє, що для англійської частини, яку до цього часу приготувала вона сама, вдалося позискати нову силу, панну Елеонору Кульчицьку, яка обійме редакцію англійської частини „Джуніор Ліг“ від 1-го січня 1952. Збори привітали молоду й здібну працівницю пера.

Журнал у 1951 році ще себе повний не оплатив. Тому конечне є збільшення числа передплатниць і датків на пресовий фонд. Читачки просять, щоб продовжувати кампанії за придбанням нових передплатниць, що дотепер дали поважний успіх.

Бюро Централі: Домівка Централі при 866 Н. 7-мій вул. є рухливим осередком, де гуртується наше організаційне життя. Бюро організації, чинне від 11. перед полуднем до 8-ої год. увечері. Тут виконується вся бюрова праця від писання листів, аж до друкування обіжників та адміністрація журналу „Наше Життя“. В 1951 році видано 7 рефер., 5 обіжників українською та англійською мовами та фінансові зіставлення для Відділів. У цьому році закупили дві нові писальні машинки, циклостил, рестраційні шафки і відмалювано стіни домівки.

Домівка знаходиться в будинку, що його закупив нещодавно

ЗУАД Комітет на суспільний осередок. Це дає СУА змогу придбати ще одну додаткову кімнату на сходини чи імпрези. Воно облегшить працю та дозволить розложити дещо з річей народнього мистецтва для показу. Одначе це все ж таки не розв'язує питання домівки СУА на постійне. Як уже було сказано на 9-тій конвенції — СУА потребує власного дому!

Та з фінансами Централі тепер про таке не можна мріяти. Коли все наше членство не зрозуміє потреби своєї власної хати, коли приміщення нашої етнографічної збірки не захопить до цієї справи, не завершимо гідно роботи цілого нашого життя.

Бо з купном дому СУА в'яжеться тісно створення етнографічного музею. Збірка СУА може стати його основою. Поміж членками є ще безліч памяток, які можна б зберегти для грядучих поколінь. Новоприбулі теж привезли з собою скарби народної творчості. Все те можна б зосередити під опікою СУА, якщо б ми подбали про відповідну базу — власний дім.

П. голова пригадала, що майбутня конвенція СУА відбудеться в Дітройті, у травні 1953. Через те Відділи Дітройту повинні б уже почати підготовні кроки, як видання програмової книжки і т. д.

Дальше запропонувала ч. голова зміну статуту СУА, а саме — устійнення постійного осідку Централі, де працювала б ексекутивна директорка, іменована Гол. Управою. Тоді осідок Централі не був би зв'язаний із осідком голови чи більшістю референток.

Слідували звіти містоголов. П. Кульчицька, як виравна бюровичка полагоджувала для СУА різні зголошення й друки для влади. П. Пелешок мала в Нью Йорку багато репрезентативних обов'язків. Вона є членом Об'єднаних Організацій м. Нью Йорку й бере участь у його сходинах й імпрезах. Увійшла до комітету для вшанування річниці смерті от. Петлюри. Заступала СУА на маніфестації в честь Гол. Отамана, на річному зїзді СУМА. Окрім того брала живу участь у починах Окружної Ради СУА, як свято матері з показом носі (у травні 1951) і свято Н. Коринської (у листопаді 1951). У

жіночій секції ЗУАДК п. Пелешок є теж активним членом і співпрацює при зустрічі новоприбулих на пристані.

П. Анастасія Федуняк розказала про свої організаційні заходи в Шикаго. Завдяки її старанням постав Відділ у Ст. Луїс. Крім того вона навязала зв'язок із молодечим 56-тим Відділом у Шикаго, заховаючи їх до більшої активності. Підготує кілька нових гуртів, а саме в Милвокі, Віск., Бирнсайд біля Шикаго і Геменд, Інд. Є ще різні труднощі перед нею, але вкортці вдасться їх побороти.

Містоглова п. Федуняк входить також до загальної організації м. Шикаго, що зветься Ліга Американців Українського Походження. При цій Лізі вдалось зорганізувати Комітет „Мати й Дитина“ для допомоги залишеним. Містоглові вдалось навязати контакт із жінками інших народів з-поза залізної застони. Українське жіноцтво Шикаго перевело спільно з ними вже кілька вдалих виступів. Підготовляється маніфестація проти Дня Жінки в СССР.

Слідували звіти фінансової секретарки п. Пушкар і касієрки п. Бабяк, які будуть подані Відділам.

Пресова референтка п. К. Гардецька зясувала розвій журналу. Останній рік приніс помітне збільшення передплат. Причинились до того обидві кампанії, що дали 700 нових передплатниць.

Звіт референтки зв'язків і суспільної опіки був короткий. П. І. Бенцаль звітує, що на нараді головою НРЖ н. Еванс не була, бо була перешкоджена, але говорила телефоном. Суспільна Опіка це є нова ділянка в організації, яка щойно розвивається. Щоправда, референтка придбала в цьому деяку практику, очолюючи Жіночу Секцію ЗУАДК. Вона зустрічає кораблі та часто опікується новоприбулими при відвезенні на місце та в дальших початках. Планує розвинути ділянку суспільної опіки при СУА та предложити конвенції відповідний план.

Звідомлення культ.-освітньої референтки відчитано. За її допомогою або ініціативою вислано 7 рефератів впродовж 1951 р., саме тепер є підготований новий про жінку-героїню.

Наприкінці зясувала перебіг праці редакторка Л. Бурачинська. Вона підкреслила, що „Наше Життя“, як журнал організації старався в першу чергу висувати її біжучі справи. Нажаль, Відділи не звітують усе однаково. Бракує також статей із проблематикою СУА і до них треба би змагати, коли журнал має поживати життя організації.

Референтка нар. мистецтва п. Марія Григорєв розказала про упорядкування збірки. Утримання збірки вимагає великої уваги, тимбільше, що немає місця належно розложити предметів. Секція мистецтва закупила кілька цінних речей музейної якості, скомплетувала кілька костюмів та книжок і збіроч українського народнього мистецтва.

Молодеча місто-голова п. Стефанія Вовчок є представницею Джуніор Ліг у Федерації жіночих організацій у Філадельфії. Співпраця з молодечими Відділами нелегка, але бажає присвятити їм більше уваги, відвідувати їхні збори і входити в їхні зацікавлення.

Референтка стипенд. фонду п. Марія Головата подарувала була на дохід фонду цінний годинник, що пішов на вигравку. Книжечки розіслано по всіх відділах і розігравка принесла 417 дол. Референтка зложила звіт із цієї акції та заповіла льосування, що мало відбутись наприкінці зборів.

Контрольна Комісія в особі п. Павлини Панамаренко зреферувала перевірку книг за час від 1. червня до 30. листопада. Комісія зробила зіставлення за пів року, й також за цілий рік. Рахунки знайдено в порядку й Контр. Комісія поставила емесик на висказ довіря Управі.

Перед тим відбулась дискусія над звітами. Спокійно й ділово розглядали членки кожну справу. В загальному піддержали всі намічений у звіті голови пляп праці та сформулували це в рішеннях, які звучать, як слідує:

1. Річні Збори СУА згідні з побільшенням домівки СУА. Одначе не вважають це задовільною розвязкою приміщення Централі. Ціллою організація повинно бути придбання власного дому, де могли б зміститися бюро Централі та її етнографічна збірка. В тій цілі переведення

кампанії на купно дому СУА є конечне.

2. Етнографічна збірка СУА є вже така поважна, що може дати підставу до створення етнографічного музею. В тій цілі проголошує Гол. Управа збірку предметів народнього мистецтва серед своїх членок та фондів на закупно їх.

3. Річні Збори радіють розвоєм журналу „Наше Життя“ та вважають стан передплатниць все ще незадовільним. У тій цілі припоручають продовжувати кампанії за придбанням передплатниць та закликають членок узяти масову участь у цьому змаганні. Поручають Екзекутиві проголосити кампанію Пресового фонду.

4. Річні Збори піддержують Управу у наладнанні і зберіганні чужинних і внутрішніх звязків. Видатки, звязані з тим, є конечним вкладом у зріст організації та розголошення нашої справи.

5. Річні Збори звертаються до Відділів з проханням підсилити фонди організації, для кращого розвитку праці на добро СУА і славу України.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Праця 46 Відділу СУА

Наше товариство ім. Ольги Басараб, 46 Відділ СУА у Філадельфії, працює вже 21 років і завжди щедро жертвує на українські церковні й народні цілі. Це було перше (не враховуючи сестрицтв) українське жіноче товариство у Філадельфії. За ним пішли й другі дільниці, де теж постали Відділи СУА, яких разом уже є 6.

Найбільшим завданням наших членок було помагати українській вечірній школі, тоді коли було більш сотні наших дітей. Сьогодні жертвенність нашого відділу продовжується. Наша каса має теж державних позичкових бондів на кількасот долларів, бо це є обовязок кожного громадянина про це памятати.

В минулому році ми дали два представлення, уладдили „день батька“, 2 чайні вечірки й одно „бінго“ Наші членки подбали б про дещо більше, але іноді годі дістати залу, й власне тому ми думаємо подбати про свою власну домівку.

На наших річних зборах членки, вислухавши звіту контролі,

висказали щире признання свому урядові, який завжди застається той сам і надає. Наша писарка уже 8 років веде книжки і тепер далі мусить тримати своє секретарство.

Ми таки гордимось, що при Божій помочі праця в нашім Відділі йде вперед. Ми дуже раді новоприбулим паням, що до нас вписуються, і дай Боже, щоб із новим роком усі щирі українки згуртувались у ряди Союзу Українок Америки. О. Фостик

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 48 Відділу СУА

Збори відкрила дня 23. грудня м. р. голова Марія Бабяк молитвою. Прочитавши звіт із праці Відділу, відчитано протокол і касовий звіт. З черги покликано на предсідницію зборів п. Емілію Слободян, а на секретарку п. Анну Вовчак. Контрольна Комісія в особах пп. Е. Слободян, А. Вовчак і В. Савчинської подала перебіг контролі і схвалила діяльність уряду. Голова і членки Управи подякували за співпрацю.

Збори одобрили діяльність уряду й вибрали його поновно через аклямацію. Уряд залишився той самий за виїмком касієрки, яка просила за перевибір. До нового уряду ввійшли такі членки:

Марія Бабяк, голова; Софія Куріляк, заступниця; Марія Барановська, секретарка; Варвара Сібін, заступниця; Анна Стасик, касієрка; Анна Костик, заступниця. До Контр. Комісії ввійшли: Емілія Слободян, Анна Вовчак і Вікторія Савчинська. Доглядачками хворих вибрано Ольгу Ощипко й Анну Войтович, до Окружної Ради ввійшли Емілія Слободян, Ева Мандро. Гостинний Комітет творять Ева Мандро й Катерина Міграла.

По закінченні зборів членки засіли до смашної вечері. Голова перевела молитву і попрохала п. Слободян — проводити промовами. Членки висказували свої думки і так на милій гуртіці проминув вечір. Як попередніми роками, так і цього року членки не забули за пресовий фонд „Нашого Життя“ і зложили 24.50 дол. Звіт із праці Відділу та звіт повідомлення зі збірки подамо в черговому числі.

Учасниця зборів

Нещодавно вийшла з друку книжка про три найбільші українські письменниці: Марка Вовчка, Ольгу Кобилянську та Лесю Українку, п. н. „Три сільветки“ (накл. Союзу Українок Канади, Вінніпег, 1951, 8^о, стор. 127, мистецька обгортка М. Дмитренка).

Автор, відомий наш літературознавець проф. Леонід Білецький, присвятив їй — „першій у Канаді жіночій організації — Союзу Українок Канади з нагоди 25-их роковин його піонерсько-національної діяльності“.

Ця присвята — це не звичайна проста формальність. Бо трилогія проф. Л. Білецького підкреслює чітко й узагальнено вклад великого таланту й генія української жінки в розбудову й ріст нашої нації й загальної культури. На прикладах із життя й творчості великої трійці письменниць показано потужну моральну силу, незглібні скарби душі української жінки, що ведуть до найвищих людських ідеалів: добра, краси, любови й справедливости. **Марко Вовчок** — реформаторка нової української прози, своїм блискучим талантом станула в обороні кривджених і безталанних дівчат, матерей, з гарячим протестом проти соціального поневолення. **Ольга Кобилянська** з найглибшим філософічним і психологічним підходом створила такі жіночі постаті, які стали взірцями для тих, що прямують для вищих ідеалів. **Лесья Українка**, що геро змом свого геніяльного слова вказувала шлях національної ідейности й безкомпромісовости в боротьбі — шлях, яким „іде й буде йти за нею кожний, хто любить свій край, нарід і його культуру“.

Постаті цих трьох великих українок відтворені живо, схоплені всебічно й глибоко, стають після прочитання „Трьох сільветок“ — більш знайомі, близькі й дорогі. А попри те науково опрацьований матеріал дає критичний погляд на стан дослідів у тій ділянці та вносить у неї доволі нового світла, що збагачує пізнання

Академія-Свято Ольги Басараб

О год. 3:30 попол. панахида в старій церкві при Грейлінг

О год. 4 попол. Академія-Концерт в УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ
2240 Grayling Avenue, Hamtramck, Mich.

Найкращі мистецькі сили жертвують свої виступи на знак пошани для Героїні-Мучениці — К. Кривуцька, М. Мінський, Д. Атаманець, Л. Запорожан, Т. Шаран, В. Мозала, Г. Бабій, Т. Рогатинська, Чоловічий Хор ОЧССУ під управою Я. Филипова. Святочну промову виголосить Т. Лука.

Нашим святим обов'язком вшанувати пам'ять жінки-героїні масовою участю у її святі!

Злучені Організації Українського Жіноцтва східної сторони міста: Відділи СУА 5, 26, 31, і 61, Сестрицтво Н. З. Пр. Діви Марії, Жіночий Відділ Української Гетьманської Організації ім. Св. Ольги, Український Золотий Хрест.

ВІСТКИ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

Різдвяна збірка Комітету „Мати й Дитина“ вже проминула. Із подяк видрукованих у цьому числі бачимо, яке враження викликали ті купці посилки. Якою піддержкою стали вони залишенцям!

Число збірних пунктів збільшилось за цей час. Відділи СУА далі засновують комітети „Мати й Дитина“, і так: Шикаго, 22 Відділ — Анастазія Федуняк, Пітсбург, 27 Відділ — Л. Кульчицька.

Зголосились також інші гурти й організації, що бажають заснувати в себе збірний пункт. Поруч вичислених уже в ч. 12 „Н. Ж.“, слід згадати Культ. освітній Комітет при Греко-католицькій церкві св. Константина в Міннеаполіс, Мін. і спортивне товариство „Беркут“ у Вілмінгтон, Дел.

На жаль не маємо ще повних

життя й літературної спадщини наших найбільших письменниць. Інтересний виклад проф. Л. Білецького приковує увагу, зроджує піднеслий настрій, зворушує й хвилює.

А до того цей незвичайно вартісний своїм змістом твір має дбайливу й елегантну зовнішню шату: мистецьку обгортку, хороший, блискучий папір, добірні, рідкісні ілюстрації.

Союз Українок Канади може сміло вважати за найцінніше з усіх своїх видань: „Три сіль-

ветки“ проф. Леоніда Білецького. Здається немає в нас сумніву про те, що збірку акцію треба посилити. Наші Різдвяні посилки не могли обділити всіх залишенців і багато з них неслучно покривдені. Сотні хворих і дітей ще надіється й чекає. То ж використаємо близький Великодній час, щоб злагіднити їхню самоту!

Прохаємо Відділи СУА, які ще не мають збірних пунктів — написати до нас по наліпки й інструкції. А діючим збірним пунктам пригадуємо, що вже час подбати про збірку харчів і одягу, коли дарунки мають прийти в часі перед Великоднем! Комітет „Мати й Дитина“

ветки“ проф. Леоніда Білецького. Ірина Книш.

ЗИМА. Збірник для дошкільця молодших класів школи. — Упорядкувала Марія Юркевич. Нью-Йорк, 1952. Обіднання Працівників Дитячої Літератури. Ст. 40.

Книжечка складається з чотирьох розділів, яких мотивом є — зима, свято св. Миколая й Різдво Христове, вірші для виступів на дитячих забавах і рухливі гри, пристосовані до зимової пори.

Книжечка складається з чотирьох розділів, яких мотивом є — зима, свято св. Миколая й Різдво Христове, вірші для виступів на дитячих забавах і рухливі гри, пристосовані до зимової пори.

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

Кооператива „БАЗАР”

822-823 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

ВИКОНУЄ СТИЛЕВІ НАРОДНІ СТРОЇ

комплетні і частини, як:

вишивані сорочки	від 14.50 дол.
плахти поодинокі й подвійні	” 16.50 ”
спідниці	” 9.50 ”
гаптовані фартушки	” 5.80 ”
вишивані підтички	” 6.50 ”
корсетки	” 8.95 ”
намиста	” 2.50 ”
віночки зі стрічками	” 3.75 ”

Замісцеві можуть слати замовлення з поданням величини (сайз)

Phone ST 4-2056

МАРІЯ ГОЛОВАТА, властителька ОДИНОКОГО УКРАЇНСЬКОГО СКЛЕПУ

де можна набути: меблі до спальні, їдальні, кухні й гостинної; машини до прання; газові й електричні печі; Г.Е. холодильні (рефрижерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому, а також телевізійні і радіо апарати найкращих фірм.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОГІДНІ ЛЕГКІ СПЛАТИ
Склеп відкритий кожного дня від 9 ранку до 9 вечора
Вівторок і четвер від 9 ранку до 6 вечора

MARIA HOLOWATY

329 W. GIRARD AVENUE

PHILADELPHIA 23, PA.

ВЖЕ ВИЙШЛИ З ДРУКУ
І Є В РОЗПРОДАЖІ
такі книжки жінок-письменниць

Докія Гуменна:
„Діти чумацького
шляху” \$2.50

Оксана Драгоманова:
„По той бік світу” 0.80

Софія Парфанович:
„У Києві в 1940 р.” 0.70

Марія Цуканова:
„Шовкова рукавич-
ка” 0.25

Замовляти в Централі СУА

ДИТЯЧИЙ САДОК

Комітету „Мати й Дитина”
1835 North 7th Street
Philadelphia, Pa.

ПРИЙМАЄ ПІД ОПІКУ ДІТЕЙ
ПРАЦЮЮЧИХ БАТЬКІВ

Фахова опіка :: Добірний харч

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!